

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

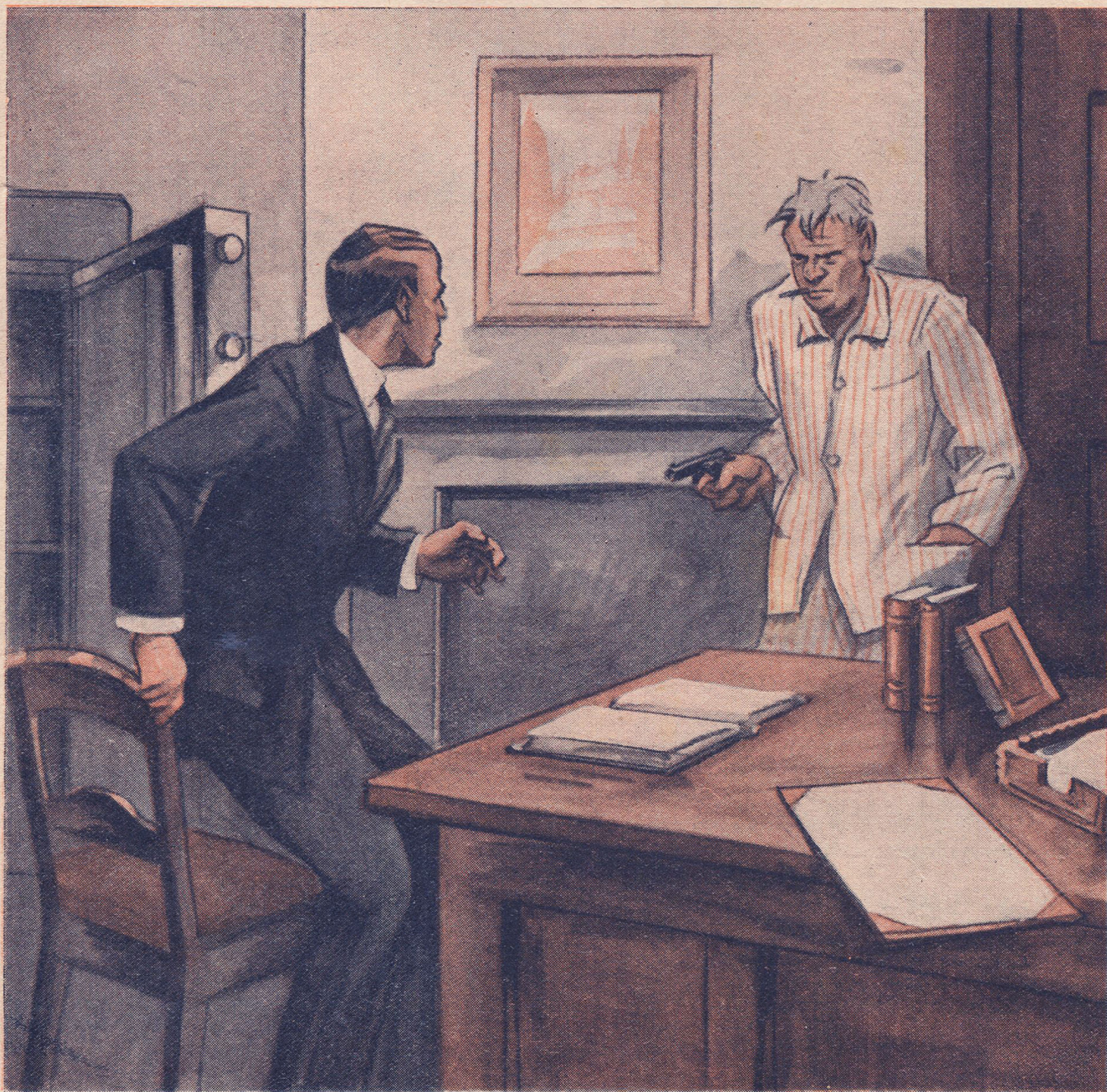
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 935

DE FRAUDULEUZE BANKKRACH.

20 cent

„Het doet mij genoeg Deary, je zoo ijv erig te zien! Weet je wel, dat het kwart over tweeën is?” vroeg Barrel op spottenden toon.

NIEUWE SERIE

De frauduleuse Bankkrach.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET EIND VAN EEN SPECULANT.

In London Well, niet ver van Prinsburry Circus, dus in het drukste gedeelte van Londen, bevindt zich het bankgebouw van de heeren Barrel and Peanut.

Het is een tamelijk laag huis, waarvan het beneden gedeelte pas onlangs verbouwd is.

Geen jaar geleden was daar nog een groote kruidenierszaak gevestigd, maar toen kwamen er werk- en timmerlieden; er werd een schutting om het benedenhuis geplaatst, en de burens zagen tot hun verbazing, dat het uitzicht van het huis een geheele verandering had ondergaan.

Het had een hardsteenen pui gekregen, versierd met gepolijst graniet en dwars over den gevel, even onder de ramen der eerste verdieping, was dwars een glazen plaat bevestigd, waarop met groote vergulde blokletters het woord „Nationale-Volksbank” te lezen stond.

Er waren twee vensters gelijkvloers naast de breede deur, die van stevige tralies waren voorzien, en dit was eveneens het geval met het keldergat, dat zich tusschen de ramen bevond.

Het geheel getuigde van degelijkheid en betrouwbaarheid, en het duurde dan ook niet lang of de heeren Barrel and Peanut, directeuren van de pasopgerichte bank, mochten zich in een groot aantal inleggers verheugen, die voor de meerderheid tot den gegoeden arbeidersstand en de kleine middelklasse behoorde.

De balansen werden steeds op den door de wet voorgeschreven tijd openbaar gemaakt, en de inleggers konden tevreden zijn, want zij maakten het eerste jaar vijf à zes procent van hun geld.

Voornamelijk scheen het bezit van de bank te bestaan in onroerende goederen, huizen en landerijen.

Maar eensklaps, zonder dat iemand dit had kunnen zien, doken er zonderlinge geruchten op.

Men sprak op de beurs fluisterend over de Nationale Volksbank en haalde daarbij veelbeteekenend de schouders op.

Er moest iets verkeerd zijn gegaan met een der grootste bezittingen van de bank, die naar het scheen aanzienlijk in waarde

achteruit was gegaan, maar het ergste was wel de verzekering, dat de beide directeuren op zeer gevaarlijke wijze gespeculeerd hadden, en waarschijnlijk niet alleen met hun eigen geld.

Op den dag waarop deze geschiedenis een aanvang neemt, stond er voor het bankgebouw in London Well een schreeuwende, dringende en tierende menigte, mannen met doodsbleek gelaat, die dreigend de vuist ophieven, oude vrouwtjes, eenvoudig gekleed en wie de tranen over het gerimpelde gelaat stroomden, en die in haar bevende handen gekreukelde papieren geklemd hielden.

Eenige politieagenten hielden met moeite deze woedende menigte in bedwang, waaruit kreten van wanhoop en vervloeking opstegen.

Het groote hek voor den ingang was gesloten, en daarachter zag men de groene livrei van een zenuwachtigen portier, die nu en dan het hek met de hulp van een politieagent eenige decimeters openliet om eenige personen binnen te laten.

Een uur geleden was op de beurs bekend geworden, dat de Nationale Volksbank haar betalingen gestaakt had.

Dat bericht was, ondanks de loopende geruchten, als een donderslag bij helderen hemel gekomen en aanstonds was de run op de bank begonnen.

Velen hadden zelfs hun bezigheden verzuimd, om naar de London Well te snellen en daar hun geld terug te eischen.

Helaas, slechts weinigen konden nog iets van hun eigendom redden.

Het débacle scheen volkomen te zijn — de groote brandkast in het kantoor, zoowel als de kleinere in het privé-kantoor van de beide bankiers en ten slotte de keldersafe, waren totaal leeg.

Men zou er voor geen penny aan contanten kunnen vinden!

Omstreeks elf uur dien ochtend werd er op de eerste verdieping, waar een der beide bankiers zijn particuliere woning had, een raam geopend, en daarachter verscheen het bleeke gelaat van den kassier van de zaak, Andrew Deary.

Zoodra de menigte den man aan het raam had gezien, ging er een gehuil van woede op, dreigende vuisten werden omhoog gestoken.

Maar Deary hief de hand op, en het werd stil.

De kassier, een jong man nog, schraapte zijn keel, blijkbaar zelf hevig ontroerd, en riep:

— Ik moet u namens de heeren Barrel and Peanut mededeelen; dat voor het oogenblik de activa zijn uitgeput! Het dient tot niets, of gij hier blijft wachten — wij zouden u onmogelijk kunnen helpen!

Wij zullen echter al het mogelijke in het werk stellen, om u allen te voldoen, en u zoo veel mogelijk schadeloos te stellen! Gaat nu rustig heen en wacht nadere berichten van de directie af!

Daarbij sloot hij het raam weder en verdween.

Maar niet aanstonds werd aan zijn verzoek gevolg gegeven, want slechts weinigen konden er toe besluiten dadelijk de plek te verlaten, waar het noodlot hen achterhaald had, en waar zij alle hoopvolle verwachtingen, alle vooruitzichten op een rustigen ouden dag hadden moeten begraven.

Ten slotte moest de politie er aan te pas komen en de ongelukkigen aanmanen, zich in het onvermijdelijke te schikken en heen te gaan, daar zij met wachten toch niets zouden bereiken.

Sedert een half uur ongeveer hadden schuin tegenover het bankgebouw twee heeren gestaan, die met aandacht naar de overzijde keken, waar zich de menigte vóór het wreed gesloten hek verdrong.

Zij waren beiden zeer elegant gekleed en behoorden blijkbaar tot den hoogen stand.

Zij scheelden tamelijk veel in leeftijd, want terwijl de grootste der beide heeren ongeveer vijf en veertig jaar of iets ouder kon zijn, telde de jongste er nauwelijks een of twee en dertig.

Deze twee zoo zorgvuldig gekleede heeren in hun kostbare pelsjassen waren John Raffles, alias Lord William Aberdeen, en zijn vriend Charles Brand.

Zij waren pas een paar dagen geleden uit Parijs teruggekeerd, waar zij een uiterst spannend avontuur hadden beleefd, en daarop hadden zij een paar dagen rust genomen, die wel verdiend waren.

Zij maakten nu een ochtendwandeling, profiteerend van een der weinige schoone dagen, welke de maand November in Engeland pleegt op te leveren.

Het toeval had hen door Londen Well gebracht en onwillekeurig waren ze blijven staan, toen zij den oploop voor het bankgebouw gezien hadden.

Toen Raffles eenigen tijd zwijgend had toegezien, zeide hij op zachten toon:

— Het is er dus toch van gekomen, naar het schijnt! Ik heb die heeren Barrel and Peanut nooit erg vertrouwd, en de jongste

geruchten in de financieele rubriek van de „Times” droegen er ook niet toe bij, om mijn argwaan te doen bedaren!

— Zouden al die menschen komen om hun geld terug te vragen? vroeg Charles.

— Waarvoor zouden zij daar anders zijn? Je hoeft maar naar hun gezicht te kijken, om te weten, wat er aan de hand is.

— Als ik mij niet vergis, bestaat die bank pas een jaar, hernam Charles verbaasd.

Raffles haalde de schouders op.

— Ik ben overtuigd, dat zij uitsluitend is opgericht met het doel, om binnen een jaar over den kop te gaan.

— Maar dan zouden die beide bankers eenvoudig schurken zijn! riep Charles heftig verontwaardigd uit.

— Niets belet ons om dat voor waar aan te nemen! zei Raffles koeltjes. Iets dergelijks is al meer gebeurd.

Op dit oogenblik werd het raam geopend en klonk de stem van den kassier, die zijn mededeeling aan de wachtenden kwam doen.

— Zou die jonge man ook al in het complot zijn? vroeg Charles, toen het raam weder gesloten was.

— Dat is moeilijk uit te maken! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Hoe het ook zij — daar gaan weer een paar honderd menschen, voor wie dit failliet de ondergang beteekent.

Er liepen eenige menschen met doodsbleek gelaat voorbij, en onder deze trok een dame, eenvoudig maar smaakvol gekleed, die op den arm van een mooi jong meisje steunde, en die doodelijk bleek zag, de aandacht van de beide mannen.

De dame kon omstreeks vijf-en-veertig, misschien vijftig jaar zijn, het jonge meisje was zeker niet ouder dan twintig.

Hun gelaat zoowel als hun kleeding wezen er op, dat zij tot den beschaafden stand behoorden, maar de eenvoudige wijze waarop ze gekleed waren, toonde tevens aan dat zij zich waarschijnlijk zeer moesten bekrimpen.

Er lag een trek van namelooze wanhoop op het gelaat van de vrouw, en in haar oogen was een doffe berusting te lezen.

Zwaar op den arm van het jonge meisje leunend, gingen zij voorbij.

En nu pas zagen Raffles en Charles, dat zij beiden geheel in het zwart gekleed waren.

Raffles volgde de beide vrouwen een oogenblik met den blik, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij wendde zich tot Charles, en zeide op zachten toon:

— Die vrouw schijnt zwaar beproeft te worden! Ga haar na, Charles, en zie, waar zij woont. Ik blijf nog hier, en zal eenige nadere bijzonderheden aangaande het bankroet te weten trachten te komen.

Charles knikte zijn vriend toe, en begon de dame in het zwart en haar dochter te volgen.

Raffles keek hem eenigen tijd na, en eindelijk waren zij uit het gezicht verdwenen.

De oude dame liep moeilijk, maar zij konden er naar allen schijn niet toe besluiten geld voor een autorit uit te geven.

Met zachten dwang waren nu zoo goed als alle inleggers van de Nationale Volksbank verdwenen, en er stonden nu nog slechts een paar oude heertjes, schijnbaar half versuft door den slag.

Raffles trad op een dezer arme menschen toe, en legde hem de hand op den schouder.

Daarop vroeg hij op vriendelijken toon:

— Behoort gij ook tot de slachtoffers van dit ongeluk, mijnheer?

De oude man vestigde zijn doffe oogen op den deftig gekleeden vrager en antwoordde met een stem, die van smart en aandoening trilde:

— Ja meneer! Ik ben volkomen geruïneerd. Alles wat ik bezat heb ik op deze bank geplaatst, bijna vierhonderd pond.

— Maar hoe hebt gij dat toch kunnen doen? ging Raffles verwonderd door. Zoo'n nieuwe instelling vertrouwt men toch maar niet onmiddellijk.

— Het prospectus was zoo aanlokkelijk, mijnheer, en het zag er zoo solide uit, antwoordde het oude heertje.

Er stonden klinkende namen op, en bovendien, een mijner vrienden had het mij aanbevolen.

Raffles schudde medelijdend het hoofd.

Hij wist maar al te goed, hoe gemakkelijk het is, een paar klinkende namen op een prospectus te krijgen.

— En wat denkt gij nu te doen?

— Wat zou een arme man als ik moeten doen? luidde de wedervraag van den ouden man, en zijn toon trof Raffles in het hart. Ik kan alleen maar wachten, geduldig wachten, in de hoop dat er misschien nog iets van terecht komt.

Raffles zeide niets, hij nam het vaste besluit, in deze zaak handelend op te treden, want hij wist maar al te goed dat hier geen sprake was van een noodlottigen samenloop van omstandigheden of van dwingende macht, maar dat hier met misdadig opzet een fail-

lissement was uitgelokt, waarin al het geld van de inleggers, te zamen een paar honderd-duizend pond sterling was verzwolgen.

In gedachten verzonken keerde hij te voet terug naar de Cromwellstreet, waar hij onder den naam van Lord William Aberdeen een fraai heerenhuis bewoonde.

Hij was daar nauwelijks een kwartier teruggekeerd, of Charles trad de kamer binnen, waar Raffles bezig was met de lezing van de zooeven uitgekomen middageditie.

Raffles hief het hoofd op, toen de jonge man binnenkwam, en vroeg:

— En, heb je haar woonplaats ontdekt?

Charles knikte bevestigend en zeide:

— Zij woont in de Chiswellstreet 47.

— Heb je haar naam soms kunnen vinden?

— Ook dat! De oude dame heet Jane Durham en zij is de weduwe van een officier, een kapitein bij de lanciers.

— Dat heb je goed gedaan, mijn jongen! riep Raffles uit.

— Ben je van plan je haar lot aan te trekken.

— Niet alleen het hare, maar als ik kan, ook dat van de andere inleggers, mijn waarde.

Daar Charles hem eenigszins verwonderd aanzag, ging Raffles voort:

— Ik vermoedde reeds dat hier geen sprake is van een noodlottigen samenloop van omstandigheden, en wat de financieele redacteur van de „Times” schrijft, bevestigt mij daarin. Die heeren Barrel and Peanut zijn niets anders

dan groote schurken, en zij moeten hun bank hebben opgericht met het vooropgestelde doel binnen een jaar bankroet te slaan.

— Hoe groot is het deficit?

— Men rekent uit, dat het bijna tweehonderd duizend pond moet bedragen.

— Maar waar is al dat geld dan toch gebleven? riep Charles verwonderd uit.

— Weggespeculeerd, eenvoudig weggespeculeerd! antwoordde Raffles.

— Maar de Nationale Volksbank moet toch onroerend bezit hebben, en dat is geld waard?

— Dat bezat zij slechts in schijn, Charles. Het zoogenaamde landbezit van de bank bestond alleen maar op papier! Het is een samenstel van knoeierijen, waarvan de aard nog niet geheel en al bekend is, maar dat zal zeker niet lang meer duren.

— Zijn de boeken reeds in beslag genomen door de rechtbank?

— Nog niet, dat gebeurt mogen.

— Ik zou wel eens willen weten, wat er eigenlijk precies gebeurd is, en hoe het mogelijk zal zijn voor de ongelukkige inleggers nog iets te redden, die mij allen tot den kleinen middenstand en de arbeidersklasse schijnen te behooren.

— Dat zullen wij spoedig genoeg weten, Charles, want ik ben voornemens om in jouw gezelschap, nog hedennacht, voor de boeken in beslag worden genomen, een bezoek aan de Nationale Volksbank te brengen.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

IN HET BANKGEBOUW.

Raffles was er de man niet naar om een eenmaal opgevat plan niet aanstonds ten uitvoer te brengen.

En zoo werd de geheele middag besteed, om een veldtochtplan op te maken.

Goed vermomd onderwierpen de beide mannen het bankgebouw aan een nauwkeurige inspectie en zij kwamen daarbij tot de ontdekking, dat het gebouw aan de voorzijde wrd bewaakt door een politieagent, die met de handen op den rug heen en weer liep.

De bank grensde ter rechterzijde aan een particulier huis, waarvan alle verdiepingen bewoond waren, ter linkerzijde aan een grooten winkel, van heerenartikelen.

Het was ongeveer vijf uur in den avond, toen de beide vrienden elkander weder teruggevonden in de kleine eetzaal van het huis in de Cromwell Street.

— Wel, begon Charles, geloof je dat het mogelijk is?

— Slechts op èen wijze, Charles, antwoordde Raffles; het Bankgebouw van voren binnen te dringen is onmogelijk, want er staat een lantaarn vlak voor de deur, en het zou zeker wel tien minuten duren alvorens wij door het zware afsluithek heen waren, terwijl er aan de vuistdikke tralies voor de beide ramen geen beginnen is. Wij moeten bovendien rekening houden met de mogelijkheid, die bijna zekerheid is, dat het bankgebouw ook van achteren bewaakt zal worden, om er voor te zorgen dat de beide firmanten niets meer aanraken. Alsof zij daar ook maar een oogenblik aanzouden denken. Zij hebben natuurlijk alles zorgvuldig van te voren beraamd, en zij zullen wel zorg hebben gedragen, dat zij er zich uitdraaien.

— Wat is dan je plan?

— Ik wilde door den winkel van mode-artikelen gaan, dat is zeker verreweg het gemakkelijkste. Het winkelhuis loopt door tot aan de volgende straat, en ik heb gezien, dat zich daar een groote opslagruimte bevindt, een soort pakhuis, waarin de artikelen bewaard worden. Het zal voor ons niet zoo moeilijk zijn daarbinnen te dringen, over een schutting te klimmen en dan over de binnenplaats heen,

het bankgebouw van achteren binnen te dringen.

— Maar daar valt mij iets in, Edward!

— Laat eens hooren!

— Eèn van de bankiers — Barrel — woont boven het bankgebouw, en kan er dus ieder oogenblik binnengaan! Zijn woning heeft bovendien nog een eigen ingang.

Raffles dacht even na en antwoordde toen:

— Dan zal hij nu vermoedelijk wel niet thuis zijn, anders zou het natuurlijk geen doel hebben, een politieagent op post te zetten!

— Maar het is niet onmogelijk, Edward, dat die man daar slechts stond, om lastige inleggers af te wijzen!

— Ik ontken het niet, Charles, hernam Raffles. Wat je daar zegt, is zeer wel mogelijk, misschien zijn de boeken verzegeld, en heeft men den sleutel van de brandkast medegenomen, of wellicht wil men den bankiers toch nog een vollen dag geven om hun zaken te regelen. Nu, wij zullen het vannacht wel zien.

De beide vrienden dineerden in het Alton Hotel en begaven zich daarop naar het Haymarket Theatre, teneinde een pas ontdekte ster in de rol van Julia te zien, in een van Shakespeare's schoonste drama's.

Er zou nog tijd genoeg zijn, alvorens het nachtelijk bezoek aan de bank te brengen, en Raffles dacht er niet aan, op deze aangelegenheid vooruit te loopen.

Om half twaalf verlieten de beide vrienden den schouwburg weder, terwijl zij de heilige overtuiging in zich meedroegen, dat de pas ontdekte ster er beter aan zou doen, gouvernante of winkeljuffrouw te worden, in welke betrekkingen zij het ongetwijfeld tot groote hoogte zou weten te brengen.

Zij soupeerden in een Italiaansch wijnhuis in Soho, en lieten zich daarop in een taxi naar het huis in de Cromwell Street rijden.

Daar troffen zij de laatste voorbereidselen voor hun onderneming en voorzagen zich van de onmisbare werktuigen, van hun revolver en van hun maskers.

Het was bijna halftwee, toen zij het huis langs de tuinzijde weder verlieten, zoodat zij geen gevaar behoefden te loopen, te worden

gezien, en richtten daarop snel hun schreden naar London Well, waarvan zij niet meer dan een half uur loopen verwijderd waren.

Het was een donkere nacht.

Voorbijgangers waren er in deze buurt zoo goed als niet meer te zien, en slechts nu en dank weerklonk de eentonige stap van een surveilleerenden politie-agent, in welk geval de beide mannen snel een andere straat insloegen.

Zoo bereikten zij de steenen loods, die bij de zaak in heerenartikelen behoorde, en het bleek hun al spoedig, dat zij niet al te veel moeite zouden hebben, er binnen te dringen.

Raffles had reeds zijn bosje loopers te voorschijn gehaald en eenige seconden later bezweek het slot van de deur en de twee mannen slipten naar binnen en sloten de deur weder zorgvuldig achter zich.

Het was pikdonker in de ruimte waar zij zich bevonden. De opslagplaats had waarschijnlijk geen vensters, of zij waren met luiken gesloten.

Raffles streek een lucifer aan en zag, dat dit laatste inderdaad het geval was.

De twee mannen konden het er dus op wagen hun zaklantaarn te ontsteken, en bij het licht daarvan zagen zij, dat deze loods blijkbaar uitsluitend gebruikt werd om er de kisten te ontpakken, welke van de fabrieken waren aangekomen, want deze voorwerpen stonden in grooten getale langs de muren.

Aan het einde van de groote loods bevond zich een tweede deur, waarop de beide vrienden aanstonds toeliepen.

Nogmaals moesten de loopers te hulp worden geroepen en ditmaal duurde het een weinig langer, want het slot was blijkbaar van beter maaksel.

Na eenige minuten had Raffles het toch weten te forceeren, en nu ging de deur langzaam open, nadat de twee lantaarns weder gedoofd waren.

De inrichting was juist zoo, zooals Raffles zich had voorgesteld — zij stonden aan het begin van een kleine binnenplaats en aan hun linker hand verrees de schutting, die haar scheidde van een verwaarloosden tuin, achter het huis, waarin het bankgebouw gevestigd was. Raffles en Charles stonden een oogenblik onbewegelijk stil en luisterde ingespannen, maar geen enkel geluid liet zich hooren.

Zij traden op de schutting toe, en in een oogwenk waren zij er overheen zonder meer gerucht te maken dan een kat zou hebben gedaan.

Zij stonden nu in een kleinen tuin, die tot

een wildernis geworden was, en waar de kruidenier, die vroeger het benedenhuis bewoond had, naar allen schijn zijn waardelooze blikjes en kisten placht neer te werpen, want er lag een heele stapel van deze voorwerpen in en van de hoeken.

Voorzichtig voor zich uittastend, want het was hier zeer donker, bereikten de beide vrienden een achterdeur van het Bankgebouw, zeer stevig, en met ijzerbeslag.

Blijkbaar had men ook met een aanval van deze zijde rekening willen houden.

— Die deur ziet er uit, alsof zij van binnen gegrendeld was, zeide Raffles mompelend, dat zou lastig zijn, ofschoon het geen onoverkomelijk bezwaar is. Wij zullen dan eenvoudig een paneel uit de deur zagen.

Toch probeerde Raffles eerst, het slot met een zijner loopers open te krijgen, maar toen hem dit niet gelukte, moest de cirkelzaag wel ter hulp worden geroepen.

Dit toestel was een uitvinding van den Gentleman-Inbreker, hetwelk hem reeds groote diensten had bewezen.

Het bestond uit een cirkelrond zaagblad met een doorsnede van niet meer dan een decimeter en dat met behulp van een ketting zonder eind en twee kantwielen, zooals men ze ook aan een rijwiel vindt, in een snelrond-draaiende beweging kon worden gebracht.

Men kon dit toestel met een soort kolf tegen den schouder drukken, en had dan de eene hand vrij om het toestel te besturen, de andere om de zaag in beweging te brengen.

Dadelijk begon Raffles met zijn arbeid, terwijl Charles hem met de sterk getemperde zaklantaarn bijlichtte.

Hij zette het zaagblad tegen het paneel vlak bij de sponning, waar het hout het dunst was, en begon te draaien.

De zaag maakte niet meer geluid dan een groote bromvlieg, en Charles hield de snede vet door nu en dan de tanden met een stuk zeep in aanraking te brengen.

De cirkelzaag ging zoo snel door het hout als een mes door boter.

Het duurde geen vijf minuten, of het paneel was geheel los gemaakt.

Charles had van te voren een paar kleine boortjes in het paneel gedraaid aan den boven en aan den benedenrand, en met behulp daarvan belette hij ten eerste dat het paneel naar binnen viel en vervolgens kon hij het aan deze twee handvatten naar zich toe trekken en uit het gat lichten.

Raffles stak het hoofd door de opening, en

een glimlachje deed zijn lippen krullen.

— Het is maar goed dat wij niet aan den grendel gemorrelt of de deur op de gewone wijze hebben geopend, fluisterde hij, want de deur is niet alleen gegrendeld, maar zij staat ook in verbinding met een alarmsignaal! De heeren Barrel and Peanut schijnen dus bang te zijn geweest voor nachtelijke bezoekers, ofschoon daar, tenminste volgens hun eigen bewering niet veel aanleiding voor bestond, daar zij immers al hun geld of liever het geld van hun slachtoffers hebben opgemaakt.

Zonder tijd te verliezen kropen de beide mannen door het gat in de deur, dat bijna zeventig centimeter lang en dertig breed was, en daarop werd het paneel voorloopig losjes in het gat gedaan.

Bij het sterk gedempte licht van een der lantaarns vervolgden de twee mannen nu hun weg door een tamelijk breede gang.

Zij kwamen langs een zeer zware gepantserde deur, die blijkbaar toegang gaf tot de safe, die in een der kelders was ondergebracht, half gemetseld, half van staal.

De deur had een cijferslot en het zou zeker niet zoo gemakkelijk zijn, haar open te krijgen.

Raffles bleef even voor deze stalen deur stilstaan, en fluisterde toen:

— Wij zullen maar eerst eens naar het kantoorlokaal gaan, want het is mij in de eerste plaats om de boeken te doen, daarna kunnen wij de safe wel eens bezoeken, want ik zou gaarne willen weten of zij zoo leeg is als de beide firmanten voorgeven.

Zonder zich een oogenblik in den weg te vergissen, ging Raffles weder voort, terwijl Charles hem op de hielen volgde.

Wel is waar bevonden de woonvertrekken van Barrel zich boven het bankgebouw, en men zou hen daar zeker wel niet kunnen hooren, maar toch schreden zij uit gewoonte zoo zacht voort, op hun gummizolen, dat ook het scherpste gehoor niets van hun aanwezigheid zou hebben bemerkt.

De gang splitste zich nu, en Raffles ging rechts, tot hij bleef staan voor een dubbele deur van fraai bewerkt eikenhout, waarop met koperen lettertjes het woord: „Privé kantoor” stond.

Raffles wilde reeds de hand op de kruk leggen, toen Charles hem weerhield en vroeg:

— Is dit de eenige toegang tot het kantoor?

— Als mijn navragen van hedenmiddag juist waren, dan moet er nog een tweede ingang zijn, die alleen door Barrel gebruikt werd als hij zich direct van zijn woning naar zijn kantoor

wilde begeven. Het personeel echter, de secretaresse, de procuratiehouder en een particuliere typiste, evengoed als Peanut, die blijkbaar in een ander huis woont, moesten van deze deur gebruik maken.

Raffles had dit juist op fluisterenden toon gezegd, en hij wilde nu opnieuw naar de deur toegaan, toen een zacht geritsel als van een stoel die verschoof, de beide mannen verschrikt deed stilstaan.

Het particulier vertrek scheen niet verlaten te zijn, daar binnen was iemand, moest iemand zijn, dat was zeker.

Het ritselend geluid leek wel veroorzaakt te zijn door het omslaan van de bladzijden van een boek.

Een oogenblik bleef Raffles als uit steen gehouwen staan, met de hand aan de kolf van zijn revolver, gereed om zich zoo noodig te verdedigen.

Beiden hadden hun masker voorgebonden, toen zij over de schutting zouden klimmen en zij hoefden in ieder geval niet voor herkenning te vreezen.

Raffles had zich gebukt en het oog voor het sleutelgat gebracht. Een oogenblik bleef hij in dezelfde houding zoo staan, en daarop bracht hij zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Daar binnen zit en man. Hij leest in een of ander kasboek, een register of iets dergelijks.

— Wie is het? vroeg Charles even zacht.

— Dat kan ik niet zien, antwoordde Raffles hij zit met zijn rug naar de deur toe, en met het hoofd in beide handen gesteund, maar ik geloof niet, dat het een van de twee bankiers is, want Peanut is zoo goed als volkomen kaal en Barrel heeft ook niet al te veel haar meer en dat is op den koop toe grijs, en de man die daar zit is gitzwart.

— Wat zou dat beteekenen? fluisterde Charles weder, waarom zit die man daar in het holste van den nacht, is hij een... collega?

— Dat geloof ik haast niet, want heeren inbrekers plegen meestal niet zoo op hun gemak een boek te bestudeeren, als zij ergens een ongevraagd bezoek brengen en haasten zich liever, om zoo spoedig mogelijk weder in de buitenlucht te komen. Neen, ik denk veel- eer, dat het iemand is die hier thuis behoort.

— Maar voor den drommel — wie kan het dan zijn en wat voert hij hier uit?

Raffles haalde de schouders op en antwoordde niet, maar bracht zijn oog weder voor het

sleutelgat.

De man daarbinnen sloeg nogmaals een bladzijde om, toen weer een, en nu verscheidene tegelijk, met een driftig, ongeduldig gebaar, alsof hij iets zocht.

In de kamer hing een elektrische kroon met vijf lichten, waarvan er echter maar een was ontstoken.

Het was een groot vertrek, met twee breede ramen, waarvoor de luiken gesloten waren en de gordijnen waren neergelaten.

Het was goed gemeubeld, en er stonden eenige leunstoelen, met zwaar leder bekleed.

Dicht bij een der ramen, ongeveer in het midden van den muur stond een zware brandkast, waarvan de deur nu openstond.

Er stak een sleutel in het slot, die met een twaalftal andere tot een bos was vereenigd.

Het deskundige oog van Raffles zag, dat het slot van de brandkast niet geforceerd was, maar dat deze op regelmatige wijze geopend was met den sleutel die er op behoorde.

Dus van tweeën één, of die man daarginds heeft den sleutel gestolen van zijn rechtmatigen eigenaar — of hij behoort tot het personeel, en moet dan zulk een hooge plaats bekleeden, dat men hem met gerustheid den sleutel van de brandkast kan toevertrouwen.

— Ligt er iets in die brandkast? vroeg Charles nieuwsgierig.

Wij zullen eens zien Charles, gaf Raffles glimlachend te kennen, terwijl hij zich weder bukte om een blik in de openstaande kast te werpen.

Bijna aanstonds richtte hij zich weder op en antwoordde:

— Ik kan mij vergissen, maar ik zie volstrekt niets! Er liggen eenige zware boeken in — en ik zie er een kistje sigaren in staan, maar dat is dan ook alles. Trouwens, van een bank, die failliet is, kan men ook eigenlijk, alles wel beschouwd, niet anders verwachten!

Nauwelijks had Raffles zich weder gebukt, om opnieuw een blik door het sleutelgat te werpen, of het tooneel daar binnen onderging een verandering. Was het tot dusverre een pantomime geweest, waaraan slechts één persoon deel nam — het zou nu een tooneelstuk worden, waarin twee personen optraden!

Want zooeven was de deur van de particuliere woning van Barrel opengegaan en op den drempel stond deze zelf, gekleed in een flanellen pyama, met een sigaar in zijn mond, een elektrische zaklantaarn in de linkerhand en een revolver in de rechter.

Hij doofde bij het zien van den man aan

de tafel, die verschrikt was opgesprongen, dadelijk zijn lantaarn en liet het voorwerp in den zak van zijn wit-en-rose gestreept nachtcostuum glijden.

Maar de revolver in zijn rechterhand bleef, en ook de boosaardige uitdrukking op zijn glasgeschoren pafferig gelaat, waarin twee kleine, zwarte oogen op gluiperige wijze den ander opnamen.

Inderdaad, de heer Barrel was verre van mooi, en hij vertoonde zich in dit nachtgewaad niet op zijn voordeel!

Hij had waarschijnlijk reeds in bed gelegen en zijn grijs haar, anders zorgvuldig glad gestreken, hing wanordelijk langs zijn goor, bleek gelaat, zijn oogen waren dik van den slaap, en in zijn laag voorhoofd stonden diepe rimpels geploegd. Hij kauwde eenige oogenblikken zwijgend op zijn sigaar, pufte toen een zware rookwolk uit en zeide spottend:

— Het doet mij genoegen, Deary, je zoo ijverig te zien! Weet je dat het kwart over tweeën is?

De man die tot dusverre had zitten lezen, had zich naar de deur gewend, waardoor Barrel was binnengetreden.

Hij stond nu zoo, dat Raffles zijn gelaat van terzijde kon zien — en hij herkende den jongen kassier, die denzelfden morgen voor het raam het ongeduldige publiek van inleggers had trachten te kalmeeren.

Nieuwsgierig naar den afloop van dit nachtelijk gesprek bleef Raffles in dezelfde houding staan.

Deary was onbewegelijk voor de tafel blijven staan, met de hand rustend op een zwaar register, het boek waarin hij zooeven had zitten lezen.

Hij scheen zijn kalmte reeds te hebben herkregeen, en zeide rustig, terwijl hij zijn oogen niet van zijn patroon afhield:

— Gij hebt zeker nimmer over mijn ijver te klagen gehad, mijnheer Barrel? Maar gij moet toch zelf begrijpen dat ik niet op zulk een uur op kantoor kom, ten einde hier te gaan werken.

— Niet! kwam Barrel zoetsappig. Maar de boosaardige trek week niet van zijn breed gelaat met het slappe, ziekelijk opgezette vleesch. Is het niet onbescheiden, te vragen, wat gij dan wel komt doen?

— Dat kan ik u in een paar woorden mededeelen, mijnheer Barrel, hernam de jonge kassier. Morgen, of liever vandaag, zal de justitie de boeken in beslag nemen, en dan zou ik geen gelegenheid meer vinden om ze

na te zien!

— En dat acht gij zeker dringend noodig? vroeg Barrel spottend, die de deur achter zich gesloten had, en een paar stappen naar voren deed.

— Ja, mijnheer Barrel, zeer dringend! Ik heb gebruik gemaakt van de sleutels welke gij mij zelf hebt gegeven, om een bangen twijfel op te lossen, die sedert vanmorgen bij mij heeft postgevat! Ik ben hier als kassier bij u in dienst getreden en ik meende te doen te hebben met een reële zaak! Gij hebt mij nooit in uwe zakengeheimen ingewijd, en ik heb daarin ook niet willen doordringen, omdat zij mij ook niet aangaan — tot op zekere hoogte, wel te verstaan!

— Zeer merkwaardig inderdaad! zeide Barrel met een grijnslach. Mag men weten waaraan die twijfel zijn oorsprong te danken heeft en wat zijn aard is?

— Dat weet gij zelf beter dan ik, mijnheer Barrel, riep Deary met plotselinge heftigheid uit, terwijl hij met z'n vuist op de geopende register sloeg. Natuurlijk zijn ook mij de geruchten ter beurze omtrent uwe solvabiliteit ter oore gekomen, maar ik heb er aanvankelijk geen geloof aan willen hechten, omdat ik het niet gelooven wilde! Ik heb nooit geweten dat gij persoonlijk speculeerde en zeker niet van een aard als die, waarvan men u thans

openlijk beschuldigt! Ik beheerde uwe kas en verder wist ik niets van uw doen en laten. Maar ik heb zekerheid willen hebben! En daarom ben ik hier gekomen om uwe boeken te onderzoeken! En wat ik hier lees, onthult mij veel, wat mij onbekend was. Gij hebt gespeculeerd — maar niet met uw eigen geld, neen, gij hebt dat gedaan met het geld van de inleggers.

Barrel haalde de schouders op en zeide minachtend:

— Iedere bankinstelling tracht haar kapitaal zoo rentegevend mogelijk te maken, en de meesten speculeeren met geld van de inleggers!

— Dat is gelogen, riep Deary heftig uit. Gij werpt een smet op anderen, ten einde u zelf te redden! Gij hebt gespeculeerd in aandelen van een zaak waarvan gij wist dat zij vroeg of laat moest springen! Een zaak, die werkte met een omgekochten accountant, met geflatteerde balansen, met een veel te hoog geschatte inventaris en met een gefingeerd activa — een activa dat alleen maar bestond in het brein van de schurkachtige oprichters. In dien put is het geld van al die arme lieden verdwenen en ook het mijne, mijnheer Barrel. Gij zelf hebt mij overgehaald het kleine kapitaaltje, dat ik bezit, in aandelen van uw bank te beleggen — en thans ben ik straatarm!

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

DE ZAAK VERWIKKELT ZICH.

Barrel vestigde zijn loerende blik op den jongen man die tegenover hem stond, en speelde als in gedachten met zijn revolver, waarvan de loop echter in de richting van den jongen kassier bleef wijzen.

Toen zeide hij, met dienzelfden zoetsappigen klank in zijn stem :

— Het doet mij leed voor u, mijn waarde Deary, maar dat zijn nu eenmaal de gevaren van speculatie ! Ik heb u er zelf op gewezen, dat onze onderneming nog zeer jong is en dat wij in het begin zouden moeten strijden, om tegen de concurrentie van reeds bestaande banken opgewassen te blijven.

— Dat zou niets beteekend hebben ! kreet Deary. Ik ben jong en gij weet dat ik kan werken ! Maar wilt ge mij zeggen wat er van mijn geld terecht zal komen, nu gij frauduleus bankroet geslagen hebt ?

— Misschien zal er nog wel iets van uw geld terecht komen ! zeide Barrel, met denzelfden loerenden blik in zijn oogen.

— Gij weet wel beter, gij schrok ! riep de jonge man buiten zichzelf van woede. Ik heb reeds een berekening gemaakt — als gij niets gestolen hebt of achtergehouden, waarop ik niet gaarne een eed zou willen doen, dan kunt gij uw schuldeischers niet eens een half procent uitbetalen ! En nu heb ik nog maar alleen van mezelf gesproken ! Gij weet echter wel, dat er nog meerderen zijn, die mij lief zijn, en die gij eveneens in het verderf hebt gestort !

— Daarover wilde ik juist eens met u spreken ! hernam Barrel, terwijl hij nog een stap naderbij kwam, maar steeds met de groote revolver opgeheven.

Een oogenblik heerschte er een gespannen stilzwijgen in het vertrek.

Toen hernam Barrel op denzelfden voorgevend vriendelijken toon.

— Het ongeluk heeft ons nu eenmaal achterhaald, mijn waarde Deary ! Wij zijn er even ellendig aan toe als jij zelf ! Ook wij hebben alles verloren, dat verzeker ik je, of wij hebben althans maar juist genoeg overgehouden om met frisschen moed elders te beginnen.

Hij wachtte even, en nam Deary met zijn

half dichtgeknepen zwarte oogen aandachtig op, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

Deze begreep blijkbaar volstrekt niet waar de bankier heen wilde en bleef zwijgend, met duister gelaat, op dezelfde plaats staan.

Toen klonk weer de stem van Barrel, die sprak.

— Gij hebt zooeven gesproken over personen, die u dierbaar zijn, mijn waarde Deary en wellicht is het u bekend, dat een van die personen ook mij na aan het hart ligt ! Helaas — ook zij hebben zwaar te lijden gehad onder deze noodlottige ramp en zijn nu zoo goed als broodeloos. Het is vreeselijk om het te moeten zeggen, maar het is de waarheid !

De bankier wachtte even, als om te zien welken indruk zijn woorden op den jongen man maakten.

Deary stond onbewegelijk, zijn donkere wenkbrauwen gefronst en hij was, zoo mogelijk, nog bleeker geworden.

Een zenuwachtige rilling vloog even over zijn krachtig gelaat maar anders verried niets wat er in zijn binnenste voorviel.

Barrel vervolgde :

— Het doet mij leed het te moeten herhalen, maar uw meisje bevindt zich in een ongelukkige toestand, en gij zijt thans ook niet in staat om haar daaruit te helpen, want ook gij hebt tot de laatste penny alles verloren wat gij bezat.

— Door uw toedoen ! kwam het sissend over de lippen van den jongen kassier.

— Dat kunnen wij voorloopig laten rusten, hernam Barrel ijskoud, de zaken liggen er nu eenmaal toe, dat gij beiden straatarm zijt ! Ik echter beschik nog altijd over een tamelijk groot fortuin, veilig belegd ditmaal, dat verzeker ik u ; begrijpt ge reeds waar ik heen wil ?

Deary was over zijn geheele lichaam begonnen te sidderen als een espenblad en hij was nu werkelijk schrikwekkend bleek.

Hij moest een paar maal slikken voor hij kon spreken en zijn stem had een rauwen klank toen hij stamelde :

— Ik geloof.... Ik weet het niet !.... Zeg

het! Zeg wat gij bedoelt!

— Ik wil zeggen, dat ik Ellen Durham lief heb, dat ik haar tot mijn vrouw wil maken als gij afstand van haar doet! Gij zult haar toch onmogelijk kunnen onderhouden — en ik zou wel geneigd zijn, uw een groot deel van Uw verloren geld terug te geven wanneer gij....

De bankier kon niet verder uitspreken.

Met een kreet als van een gewond wild dier was Deary op den ellendeling aangevlogen.

De jonge man hief zijn vuist op en een seconde later daalde hij zwaar als lood op het gelaat van Barrel neder.

Deze slaakte een doffen kreet, wankelde en viel toen ruggelings ter aarde.

Zijn hoofd bonsde tegen een vooruitspringende hoek van het groote schrijfbureau en toen bleef hij bewegingloos liggen.

Aanstands vloeide een dun straaltje bloed uit de hoofdwonde.

Deary stond een oogenblik over den man heengebogen, maar toen richtte hij zich vlug op en steunde:

— Ik heb hem gedood!

Hij wierp een woesten blik om zich heen, greep zijn hoed dien hij naast zich op de tafel had geworpen, en stormde naar de deur.

Raffles had nog juist den tijd zich snel op te richten en terzijde te springen.

Deary rukte de deur open en stormde naar buiten, alsof hij door booze geesten op de hielen werd gezeten.

Hij scheen volstrekt niets te zien, maar ijde de gang door, rakelings voorbij Raffles en Charles, die zich tegen den muur hadden gedrukt en de twee mannen hoorden zijn voetstappen nu in de richting van de vestibule, toen werd de buitendeur geopend — zij werd zacht weder in het slot getrokken en dan was alles stil.

Raffles en Charles bedachten zich geen oogenblik, maar traden het vertrek binnen waar zich zooveen dit korte drama had afgespeeld.

Barrel lag bewegingloos op den vloer, en zijn oogen starden naar de zoldering, blijkbaar zonders iets te zien.

Traag vloeide het bloedstroompje uit de wonde, en reeds had zich een vrij groote plas op den parketvloer gevormd.

Raffles tilde het lichaam op en bekeek de wonde.

— Dat ziet er leelijk uit! meende hij, een groot gat waarschijnlijk veroorzaakt doordat

hij met het hoofd op een scherpen kant van de schrijftafel was gevallen.

— De man zal doodbloeden, Edward, fluisterde Charles.

— Nu, dat zou op zichzelf niet zooveel beteekenen, hernam Raffles koeltjes, er zou slechts een groote schurk minder in de wereld zijn, maar deze man moet voorloopig blijven leven, want ik zal hem later nog wel noodig hebben.

In een hoek van het vertrek bevond zich een fonteintje met een juist vernieuwden handdoek er naast.

Raffles wies de wonde uit met frisch water, en bond er toen den handdoek om, ten einde het bloeden te stelpen.

Toen plaatste hij den gewonde op een rustbank, en schoof hem een kussen onder het hoofd.

Vervolgens wierp hij een blik op de boeken, bladerde er even in, haalde verachtelijk de schouders op, en zeide fluisterend:

— Deary heeft gelijk — het hangt van knoeierijen aan elkaar! Nu, wij zullen de boeken behoorlijk wegsluiten! De wet stelt een zware straf op het vermoffelen van kantoorboeken en daaraan zullen de twee schurken zich wel niet wagen. Trouwens — zij zijn zoo voortreffelijk ingericht dat het alleen moeilijk zal vallen het bedrog juridisch vast te stellen!

— Maar als het geld verdwenen is, en toch weer niet verdwenen, waar is het dan ergens? vroeg Charles zachtjes, met een blik op de ledige brandkast.

— O, de schelmen zullen wel gezorgd hebben, dat het op een veilige plaats is gebracht, antwoordde Raffles, terwijl hij de schouders ophaalde.

— Dus hier behoeven wij er niet naar te zoeken?

— Dat zou verloren moeite zijn! De brandkasten moeten natuurlijk morgen alle in tegenwoordigheid van het parket geopend worden, en als men er dan een paar honderd pond in vindt zal het mooi zijn.

— Maar hoe zat het dan als de kassier betalingen moest doen, riep Charles verwonderd uit, hij moest toch over geld kunnen beschikken?

— Dat zal er ook tot op heden wel geweest zijn en bovendien werkte deze bank hoofdzakelijk met wissels. Ik denk, dat op het laatste oogenblik, toen de slag geslagen moest worden, Barrel and Peanut de groote kas terug hebben gevraagd, zoogenaamd om haar te verificeeren, en toen het geld in veiligheid

hebben gebracht.

— Deary zou dus geheel onschuldig zijn aan dezen gemeenen streek?

— Maar Charles — wat dacht je dan, riep Raffles ongeduldig uit. Geloof je dan soms dat hier komedie heeft gespeeld toen hij alleen tegenover Barrel stond? De jongen is volkomen onschuldig, en ik heb er nu spijt van dat ik hem heb laten gaan! Wie kan zeggen wat hij met zijn dommen kop zal doen, nu hij in de meening is, dat hij dien nietswaardigen ellendeling daar op de sofa heeft doodgeslagen!

Hij liet zijn blikken nog even vol verachting rusten op het bleeke gelaat van den zwaargewonden bankier en hernam toen:

— Wij hebben hier verder niets meer te doen, Charles!

— Maar die man dan? Als hij niet door een geneesheer geholpen wordt zal hij den dag van morgen niet halen! Hij mag een schurk zijn, maar dat kunnen wij toch niet in koelen bloede doen!

— Stel je gerust — er zal wel voor gezorgd worden, antwoordde Raffles kortaf.

Hij trad op de huistelefoon toe, stelde zich in verbinding met den buttler en zeide:

— In het particuliere kantoor ligt uw meester zwaargewond, sta op en telefoneer aanstonds om een geneesheer!

Raffles hoorde nog even een luiden kreet van schrik, maar hij wachtte het antwoord niet af en hing het toestel dadelijk weder op den haak.

Toen greep hij Charles bij den arm en zeide:

— Nu wordt de grond ons spoedig te warm onder de voeten, mijn jongen, kom mede, voor de buttler alarm heeft gemaakt.

De twee mannen snelden de gang weder door, bereikten de achterdeur, kropen snel door het gat van het uitgezaagde paneel, ijlden op de schutting toe en wipten er over heen.

Zij staken zoo snel zij konden de binnenplaats van het aangrenzende huis over en stonden een oogenblik later in de bergloods.

Vóór Raffles de deur weder sloot, keek hij nog even achter zich, en zag hoe heel boven in het aangrenzende huis, vlak onder het dak een venster verlicht was, en dat zich op het gordijn een schaduw afteekende, die zich driftig heen en weer bewoog.

Dat was zeker de buttler dien hij zooeven uit den slaap gewekt had, en die nu zijn meester ter hulp snelde.

Het was dus hoog tijd om zich te verwijderen, want een minuut later zou de man zeker de geheele buurt bij elkander hebben geschreeuwd.

Raffles sloot de deur en op den tast zochten de twee mannen den weg terug naar de voordeur van de bergloods.

Raffles opende haar op een kier, overtuigde zich dat er geen agenten of voorbijgangers in de buurt waren en een paar seconden later stonden de twee vrienden op straat, en waren zij in veiligheid.

Het duurde eenigen tijd voor zij een huurauto hadden gevonden, maar eindelijk ontdekten zij er toch een die hen op een paar honderd stappen van het huis in de Cromwell Street bracht.

Zij legden het overige van den weg te voet af, en tien minuten later bevonden zij zich veilig en wel in hunne slaapkamer.

Het was toen vier uur in den morgen.

HOOFDSTUK IV.

EEN NOODLOTTIG VOORNEMEN.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur lezen Raffles en Charles met gemengde gevoelens het volgende stadsbericht in de „Daily Mail“:

Raadselachtige misdaad in een bank!

Een der Firmanten zwaar gewond!

In den afgelopen nacht heeft zich in het bankgebouw van de heeren Barrel and Peanut een drama afgespeeld, waarvan alle bijzonderheden ons nog niet bekend zijn,

maar dat niettemin reeds nu eenige raadselachtige punten aanwijst, die de politie veel te denken geven.

De lezers van onze finantieele rubriek hebben reeds vernomen, dat de Nationale Volksbank in London Well, waarvan de heeren Barrel and Peanut directeuren zijn, juist gisteren hare betalingen staakte.

Wij hebben een beschrijving van het geval gegeven, hetwelk een groot aantal slachtoffers heeft gemaakt, vooral onder kleinere middenstanders en arbeiders.

Den geheelen dag was er politie voor het Bankgebouw geplaatst, die echter tegen het vallen van de duisternis weder waren ingerukt.

De heer Barrel bewoont eenige fraaie appartementen loven de lokaliteiten van de Bank en hij had zich gisteravond omstreeks twaalf uur in zijn werkkamer teruggetrokken, ten einde eenige aantekeningen en berekeningen te maken.

De heer Barrel is ongehuwd, heeft drie bedienden, een butler, een huisknecht en een dienstmeisje, die allen op de zolderverdieping slapen.

Om even voor twaalfen was de butler, Hudson geheeten, door zijn meester gescheld, die hem gezegd had, een flesch port te brengen.

Hudson had dit gedaan en daarna verlof gekregen om zich ter ruste te begeben.

Omstreeks drie uur in den nacht werd hij plots gewekt door het ratelen van de huistelefoon, die zich vlak naast zijn bed bevindt. Hij keek naar het kleine schakelbord en zag tot zijn verwondering dat men hem van het privé-kantoor gelijkvloers had opgebeld.

Hij luisterde en vernam tot zijn ontsteltenis, de volgende woorden: „In het particulier kantoor ligt uw meester zwaar gewond, sta op, en telefoneer aanstonds om een geneesheer.”

Hij slaakte een kreet van schrik, hij wilde nog iets zeggen, nadere inlichtingen vragen, maar daar beneden had de persoon, die de boodschap had getelefoneerd, het toeste reeds weder opgehangen.

Hudson maakte aanstonds licht, schoot haastig eenige kledingstukken aan, wekte den huisknecht, Stund geheeten, en ging met hem naar beneden.

Toen zij langs de vestibule kwamen, zagen zij licht schijnen uit de richting van de gang die naar het particulier kantoor van den heer Barrel leidt.

Zij gingen snel het vertrek binnen.

Op de sofa lag het lichaam van hun meester uitgestrekt, blijkbaar bewusteloos en met een handdoek om het hoofd geknoopt, die voor een deel met bloed doortrokken was.

Zonder zich ergens anders om te bekommeren nam Hudson onmiddellijk de telefoon, en stelde zich in verbinding eerst met het ziekenhuis, dat zich op ongeveer honderd meter van het bankgebouw bevindt, vervol-

gens met Scotland-Yard.

De geneesheer en een rechercheur met twee man kwamen bijna tegelijkertijd aan.

De eerste constateerde een diepe hoofdwonde met een bot maar zwaar voorwerp toegebracht, terwijl de rechercheur vast stelde, dat de brandkast geopend was met behulp van den sleutel die er op paste, en die zich aan een sleutelbos bevond.

Het voorwerp stak nog in het slot, en de man die de kast geopend had, had blijkbaar geen tijd gevonden, of was te zeer in verwarring geweest om zijn sleutels weder bij zich te steken.

De heer Barrel werd met de uiterste behoedzaamheid naar zijn slaapkamer gedragen, daar de geneesheer overbrenging naar het ziekenhuis niet noodig oordeelde.

Een grondig onderzoek van het privé-kantoor bracht aan het licht dat er volstrekt geen verwarring heerschte, en dat alleen een paar registers, grootboeken, enz. uit de kas waren genomen en op een groote tafel neergelegd.

De rechercheur had verlof gevraagd den heer Barrel, die even bij kennis was geweest, een paar vragen te stellen en deze had slechts één woord op zachten toon kunnen uitspreken: „Deary.”

Eigenlijk had de politiemans dezen naam niet eens meer noodig, want reeds had de butler zeer pertinent verklaard, dat de sleutelbos toebehoorde aan Andrew Deary.

Maar de eerste verrassing wachtte den rechercheur toen hij een nader onderzoek in het huis instelde en bevond, dat er een paneel was gezaagd uit de deur die toegang geeft tot den verwaarloosden tuin achter het bankgebouw.

De kassier had een sleutel van de buitendeur die tot het bankgebouw toegang gaf, en deze bevond zich ook aan den sleutelbos. Met welk doel had hij zich op zulk een omslachtige wijze toegang verschaft tot het bankgebouw, waarbij hij immers gevaar moest loopen te worden overvallen?

Maar dit was nog niet alles!

De butler Hudson verzekert, dat de stem, die hem door de telefoon verzocht, om naar zijn meester te komen zien, niet die was van den jongen kassier!

Dus is het natuurlijk mogelijk, dat deze bij zijn nachtelijk bezoek vergezeld was door een tweeden man, maar dan blijft toch het raadselachtig geval, dat iemand, die zonder het minste gevaar met behulp van

een sleutel een huis kan binnen gaan, er de voorkeur aan geeft een omweg binnen te dringen en door een met moeite uit een deurpaneel gesneden gat te kruipen.

Ook wat het motief van dezen aanslag betreft, tast de justitie nog in het duister, want er is niets ontvreemd, hetgeen trouwens ook niet wel mogelijk zou zijn, maar zij helt nog het meest over tot de meening, dat men hier te doen heeft met een wraakneming, daar Andrew Deary zijn geheele vermogen in de bank belegd had, en het thans evenals zooveel anderen, verloren heeft.

Zekerheid omtrent een en ander zal men echter pas kunnen krijgen, wanneer de toestand van den heer Barrel het zal toelaten, dat hij wordt ondervraagd.

L a t e r : Zooeven ontvingen wij bericht, dat de rechercheur vragen aan den zwaar gewonden bankier heeft mogen stellen.

Daaruit blijkt, dat Andrew Deary, die hem onverhoeds heeft aangevallen, toen de heer Barrel hem des nachts om twee uur op zijn kantoor aantrof, geheel alleen was!

De politie zal dus het raadsel op te lossen hebben van het uitgesneden paneel, van de vreemde stem aan de telefoon en van den handdoek, dien men om de wonde gebonden vond, hetgeen zeker wel niet door den aanslagpleger zal zijn geschied.

De politie zoekt op dit oogenblik naar den dader, die voortvluchtig is.

Wij zullen niet nalaten, onze lezers geheel op de hoogte te houden van het verloop van dit „drama.”

Charles, die het bericht op zachten toon had voorgelezen, liet het blad zakken en keek Raffles glimlachend aan.

— Wat denk je er wel van? vroeg hij.

— Ik denk, dat het voor de politie een lastige zaak is, antwoordde Raffles. Zoodra Barrel een weinig beter is, zal hij de justitie natuurlijk alle mogelijke inlichtingen kunnen geven, maar hij weet evenmin iets van onze aanwezigheid als de politie of die ongelukkige Deary zelf! Dat uitgesneden paneel, die handdoek en de vreemde stem in de telefoon zullen haar leelijk dwars zitten!

— Zou Deary niet veel verstandiger gedaan hebben als hij zich maar aanstonds bij de politie had aangemeld? ging Charles voort.

— Ja, antwoordde Raffles, dat zou het zeker zijn geweest! Maar kun je verstandig

handelen vergen van een jongen man, die zoo gruwelijk beleedigd is door een laaghartigen schurk, en die niet beter weet, of hij heeft hem doodgeslagen. Wanneer Deary nu leest, dat de man slechts gewond is, zal hij wel te voorschijn komen en alles zeggen.

— Dan zou hij ook zijn meisje er bij moeten betrekken, en de reden van zijn handelwijze moeten opgeven, hernam Charles hoofdschuddend.

— En al deed hij dat, merkte Raffles op, dan zou de politie hem nog niet behoeven te gelooven, want er waren geen getuigen bij, zoo meent zij, en Barrel zal het natuurlijk heeten liegen.

— Wat denk je te doen, Edward?

— Dat zal ik je zeggen, mijn jongen. Allereerst zal John Raffles aan Scotland Yard mededeelen, dat hij degeen is geweest, die zich de vrijheid heeft veroorloofd een stuk uit het paneel te snijden en dat hij het gesprek tusschen Barrel en Deary van a tot z heeft aangehoord. Dat hij het was, die den gewonde verbonden heeft en die den butler telefonisch heeft gewaarschuwd. Hij zal de politie tevens in overweging geven, Andrew Deary maar kampjes met rust te laten, daar hij hoogstens schuldig zou kunnen worden bevonden wegens geweldpleging onder verzachtende omstandigheden! Er zou geen enkele rechter in geheel Engeland te vinden zijn, die hem voor die daad zou durven veroordeelen, nu hij de eer van zijn aanstaande vrouw wilde verdedigen! Zij zal voorts in aanmerking nemen, dat de wonde niet opzettelijk is toegebracht, en Deary zal vrij zijn!

— Maar als ze je niet gelooft, de politie, hernam Charles.

— Dan is zij een verzameling ezels en stomelingen riep Raffles uit. Zij moet immers begrijpen, dat ik de waarheid spreek — een kind kan immers wel op zijn vingers narekenen, dat er nog een andere persoon aanwezig is geweest! Hoe dan ook, ik moet dit wel doen, want het is toch te gek, dat zulk een schurk de toekomst van een braven jongen kerel zou kunnen verwoesten.

— Men zal Barrel onder eede hooren, en hij zal het toch niet wagen te liegen! zeide Charles.

— Je vergist je, Charles — en het verwondert me sterk, dat je de wet van je eigen land niet beter kent! Barrel stelt zich in dit geval partij, hij is de eenige getuige, en daarom mag men hem niet onder eede hooren!

Raffles dacht even na, en vervolgde toen,

terwijl hij opsprong :

— Maar voor alles zullen wij een bezoek brengen aan Jane Durham en haar dochter Ellen, want de beide vrouwen zullen zeker ondersteuning behoeven !

— Ik ben aanstonds tot je dienst, Edward !

— Na haar te hebben bezocht, zullen wij, voor zoover wij hun namen kennen, ook de andere inleggers bezoeken, ik wenschte wel een lijstje van al die menschen te hebben, want ik heb een plannetje met onzen vriend Barrel, dat hem als het gelukt, lang zal geheugen, maar dat is van later zorg, wanneer de schoelje weder op de been is !

De beide mannen verlieten even later het huis en reden in de door James Henderson bestuurde auto naar de Chiswell Street.

— Hadden wij ons eigenlijk niet moeten vermommen ? vroeg Charles.

Raffles haalde de schouders op.

— Voorloopig is dat niet noodig — dat kan later nog wel gebeuren, en bovendien, wij behoeven onzen naam niet op te geven.

Raffles stapte uit, gevolgd door Charles en beiden traden op het eenvoudig maar keurig onderhouden huisje, waarvan moeder en dochter een deel van de derde verdieping bewoonden, toe.

De portier deelde hun mede, dat mevrouw Durham en haar dochter nog niet waren uitgegaan, wat hem wel een weinig verbaasde, daar zij gewend waren vroeg op te staan en te zamen een wandeling te maken.

Raffles en Charles beklommen de trap, daar het ouderwetsche huis geen lift bezat, en bereikten zoo de derde verdieping.

Er kwam juist een dienstmeisje voorbij, die Raffles den weg vroeg.

— Derde deur aan uw rechter hand, mijnheer, antwoordde het meisje, en trippelde verder.

Raffles en Charles sloegen de breede gang in, stonden nu voor een dubbele deur, waarnaast een klein koperen plaatje bevestigd was, waarop de naam „J. Durham” te lezen stond.

Hij drukte op de elektrische schel, maar hij wachtte vruchteloos tot de deur geopend werd.

Hij drukte nogmaals, en klopte, meenende, dat de bel wellicht defect was, hard op de deur.

Juist kwam het dienstmeisje van zoeven weder voorbij, dat met eenige verwondering naar de beide matineuse bezoekers keek.

— Zeg eens, lief kind, zoo wendde Raffles zich tot het meisje, houdt mevrouw Durham er een dienstbode op na ?

— Neen, mijnheer, zij leeft zeer eenvoudig. Tweemaal in de week komt er een werkster, maar voor het overige doen de beide dames haar huishouding zelve. Krijgt gij geen gehoor ?

— Neen, en ik heb al tweemaal gebeld en één keer geklopt !

— Dat is vreemd ! Ik weet toch zeker, dat de dames thuis zijn, antwoordde het meisje.

Een vreemde onrust had zich van Charles meester gemaakt.

Hij snuffelde rond en vroeg toen op gedempten toon :

— Ruik je niets ? Het is of ik gas ruik !

In plaats van te antwoorden, haalde Raffles zijn sleutelbos te voorschijn en klopte er zeer luid mee op het deurpaneel.

Daarbinnen bleef alles stil.

Raffles rukte aan den knop.

De deur van het appartement was van binnen op slot gedraaid !

Toen bedacht hij zich niet langer en wierp zich met alle kracht op de deur, die in haar voegen kraakte.

Nog eenige krachtige pogingen — en toen vloog het paneel krakend aan splinters !

Raffles stak de hand door de gemaakte opening, waardoor een sterke gaslucht hen tegemoet kwam. Hij draaide den sleutel in het slot om.

Door Charles en het verschrikte dienstmeisje op de hielen gevolgd, stormde hij de gang in en opende een deur, die niet op slot bleek te zijn.

De gaslucht was nu zóó intens, dat Raffles en Charles zich den neus moesten dicht knijpen.

Hij vloog aanstonds op een dubbel raam toe en wierp het open.

Daarop wierp hij een blik om zich heen.

In de kamer hong een gaslamp en er stond tevens een kleine gaskachel.

Van beide waren de kranen wijd open gedraaid !

Charles sloot ze onmiddellijk en snelde toen naar het raam, teneinde een paar teugen frische lucht in te ademen.

Raffles had reeds een blik achter een fraai bewerkt kamerschut geworpen — en daar zaten op de sofa hand in hand, met het hoofd tegen het behang leunend en doodsblijk met vertrokken gelaat, twee vrouwen.

Het waren mevrouw Jane Durham en haar dochter Ellen !

Raffles tilde de ongelukkigen aanstonds één voor één op en droeg ze naar het raam, waar hij dadelijk, na met behulp van zijn

zakmes de kleederen voor een gedeelte te hebben stuk gesneden, de kunstmatige ademhaling begon toe te passen.

Op de sofa lag een opengeslagen blad.

Charles had het opgenomen en zag, dat het de „Daily Mail” van dien morgen was!

De ongelukkige vrouwen moesten daarin kortgeleden het verhaal van den aanslag hebben gelezen en zoozeer hadden wanhoop moeder en dochter aangegrepen, die toch reed tot den bedelstaf waren gebracht, dat zij in een vlaag van vertwijfeling een einde aan haar leven hadden willen maken!

Waren Raffles en Charles een kwartier later gekomen, dan zouden zij twee lijken hebben gevonden.

Charles had op verzoek van Raffles dadelijk een naburigen politiepost opgescheld en verzocht onmiddellijk iemand met het zuurstofapparaat te zenden, waarvan er zich minstens een op iederen post bevindt.

Vijf minuten later verschenen er twee agenten met het toestel, die goed bedreven waren in de behandeling daarvan.

De oude dame, die er het ergste aan toe was, werd het eerst behandeld en reeds vijf minuten nadat de zuiverende zuurstof in haar longen was doorgedrongen, sloeg zij haar oogen op, en wierp een verwilderden blik om zich heen.

— Laat haar nu maar aan mij over, heeren, zeide Raffles op zachten toon, dan kunt gij thans de bewerking op het jonge meisje toepassen.

Hij had het dienstmeisje, dat doodelijk verschrikt was blijven staan, uitgezonden om azijn en vlugzout te halen en het duurde niet lang meer of de beide vrouwen waren weder tot zichzelf gekomen.

Dicht bij het geopende raam had men haar in een stoel geplaatst, en nu kwam een der agenten op Raffles toe, tikte aan zijn helm, en zeide op zachten toon:

— De namen van die beide dames, mijnheer?

— Moet gij die volstrekt weten, mijn vriend?

— Ik zal rapport van de zaak moeten maken, mijnheer.

— Maar, dan komt het in de bladen! riep Charles verschrikt uit, die naderbij was getreden.

— Daar zal weinig aan te doen zijn mijnheer, hernam de agent.

— Kom, kom! kwam Raffles, dat kunt gij niet meenen. Hoe vaak hebben er geen pogingen tot zelfmoord plaats, waarvan wij nooit iets vernemen. Het zijn beide fatsoenlijke

beklagenswaardige vrouwen, en gij ziet, dat zij reeds weder bijna hersteld zijn. Het zou vreeselijk voor de familie zijn, als zij dit te lezen kregen.

De agent scheen een oogenblik te aarzelen en zeide toen:

— Ik zal mijn best doen er een mouw aan te passen, maar in ieder geval zal ik dan den naam toch moeten noteeren.

— De oude dame heet Jane Durham, en haar dochter heet Ellen.

— Weet gij soms de reden, die de arme schepsels er toe gebracht heeft om de hand aan zichzelf te slaan? hernam de agent. Gij zijt zeker een vriend?

— Ik ken de dames juist niet persoonlijk, agent, en ik kwam haar slechts mijn hulp aanbieden, want zij zijn beiden slachtoffers van de Nationale Volksbank, die gisteren failliet is gegaan. Dat zal ook wel de reden van haar wanhopig besluit zijn.

— Nu, wij hebben hier niets meer te doen, mijnheer, en wij zullen de zaak overbrengen aan onzen superieur. Maar ik geloof dat een dokter hier nog wel goed werk zou kunnen verrichten.

— Dat kunt gij aan mij overlaten, mijn vriend, zeide Raffles, terwijl hij den agent op den schouder klopte.

De beide agenten namen hun zuurstofapparaat weder op, tikten aan hun helm en verlieten de woning.

Ook het dienstmeisje had zich verwijderd, en de beide vrienden bleven met de ongelukkige vrouwen alleen, die daar zwijgend en met starenden blik roerloos ineengedoken zaten, de handen in den schoot gevouwen.

Zij keken zelfs niet op, toen Raffles langzaam naar hen toetrad, maar bleven in dezelfde houding zitten.

Raffles had een stoel naderbij getrokken, ging zitten, en begon op warmen toon:

— Ik vraag u, ook namens mijn vriend verschooning, dat wij hier ongevraagd en met geweld zijn binnengedrongen, mevrouw Durham. Maar op de gang rooken wij gas en daar de deur op ons bellen en kloppen niet werd geopend en men er toch zeker van was dat gij thuis waart, hebben wij de deur vernield.

Nu pas hief Jane Durham het oude hoofd op, en zeide toonloos:

— Gij hadt dat niet mogen doen, mijnheer, gij hadt dat niet moeten doen, o, waarom zijt gij niet een kwartier later gekomen.

Raffles schudde ernstig het hoofd, en zeide op vermanenden toon:

— Sta een vreemdeling toe om het te zeggen, mevrouw. De mensch heeft niet het recht om zelf over zijn leven te beschikken, ook al is het nog zoo ellendig, want wij weten niet wat het leven is.

— Maar gij weet niet, mijnheer, wat wij hebben moeten verduren, riep Ellen plotseling hartstochtelijk uit.

— Dat weet ik maar al te goed, Miss, hernam Raffles bedaard, juist daarom zijn wij hier gekomen, wij wilden u helpen.

— Ons helpen? herhaalde Jane Durham, terwijl zij langzaam haar omfloerste bruine oogen naar Raffles toewende.

— Ja, mevrouw! Maar zeg mij eens — weet gij wie ik ben?

Moeder en dochter keken de beide bezoekers

achtereenvolgens onderzoekend aan en schudden toen ontkennend het hoofd.

— Zooveel te beter! ging Raffles voort. Op die wijze zal het ons nog makkelijker vallen, u te helpen — en niet u alleen, maar ook de andere slachtoffers van die beide schurken, Barrel en Peanut.

Op het hooren van die namen, had de oude dame een onwillekeurige beweging gemaakt en zij bracht nu, zachtjes kreunend, haar gerimpelde hand aan het hoofd.

— Gij brengt mij alles weder te binnen met dien naam, waarop een vloek rust, mijnheer, maar gij kunt ons immers niet helpen — alles is verloren, en wij weten maar al te zeker, dat men de inleggers met een half procent zal afschepen.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK V.

RAFFLES LEGT ZIJN MIJNEN.

Even volgde er stilte op deze woorden. Toen zeide Raffles op zijn gewonen rustigen toon :

— Die twee schurken zullen alles tot den laatsten cent terugbetalen, wees er van overtuigd, mevrouw.

Jane Durham en het jonge meisje wierpen een snellen blik vol ongeloof op den bezoeker, en daarop sprak de oude vrouw :

— Gij zegt dat met een zekerheid... ! Mag ik weten, wie gij zijt, dat gij dat zoo met zooveel stelligheid kunt zeggen ?

Raffles maakte een afwijzend gebaar en herhaalde glimlachend :

— Laten wij afspreken, dat gij daar niet naar vraagt, althans voorloopig niet ! Ik kom hier als uw vriend — als de vriend van allen, die door geldwolven, onder welken vorm dan ook, worden verdrukt en uitgemergeld ! Ik beschik over machtige middelen, en gij kunt er vast van opan, dat ik ze weet te gebruiken ook.

Ellen Durham had met een spontaan gebaar de hand van Raffles gegrepen, maar liet die aanstonds weder los en zeide op droevigen toon :

— Dit is nog niet alles, mijnheer ! Ik zou u zeker innig dankbaar zijn, als gij inderdaad het kleine kapitaaltje van mijn lieve moeder zoudt kunnen redden, maar er is nog meer gebeurd.

— Nog meer ? Wilt ge mij dat niet toevertrouwen ? vroeg Raffles op zachten, overredenden toon.

Even scheen het meisje te aarzelen om haar moeder met den blik te raadplegen.

Toen stond zij haastig op, ging het nummer van de „Daily Mail” van de sofa halen, zocht even, en wees Raffles het artikel over den aanslag op Barrel aan.

Toen ging zij weder naar haar stoel terug, begroef het hoofd in beide handen en barstte in hartstochtelijk snikken uit.

Raffles behoefde slechts eenige regels van het stuk te lezen, want hij herkende het onmiddellijk. Charles en hij hadden het dienzelfden morgen reeds gelezen.

Hij wierp het meisje een verwonderden, medelijdenden blik toe, en riep uit :

— Dus gij zijt... ?

— Ik ben de verloofde van Andrew Deary, mijnheer ! En ik ben er altijd trotsch op geweest het te zijn.

— Daar hebt gij ook alle reden toe, miss ! zeide Raffles eenvoudig.

Het jonge meisje slaakte een luide kreet en greep opnieuw de hand van den vreemden bezoeker, maar thans om haar krachtig te drukken !

— Ik dank u voor die woorden ! zeide zij met een door tranen verstikte stem. Maar toch — het is zoo vreeselijk, als ik bedenken, dat hij...

— Wat vermoedt gij dan eigenlijk, miss ? Gij verdenkt hem toch zeker van niets slechts, nietwaar ? Ik ben overtuigd, dat hij daar gister nacht was om zichzelf tegen beter weten in, gerust te stellen aangaande den aard van het failliet van de firma, waar hij in betrekking was !

De beide vrouwen keken Raffles verstomd aan en Ellen stamelde :

— Maar hoe kunt gij dat weten. Hebt gij Andrew gesproken ? Kent gij hem ?

— Ik ken hem niet, miss. Ook heb ik hem niet gesproken, en toch weet ik het ! antwoordde Raffles. Ik ben er van overtuigd, dat hij zichzelf niets te verwijten heeft !

Een oogenblik keken de beide vrouwen elkander verstomd aan, en toen barstte Ellen uit :

— Dan moet gij zeker over een groote macht beschikken, dat gij dit met zooveel zekerheid kunt zeggen .

— Dat doe ik ook ! hernam Raffles glimlachend.

— Maar kunt gij ons dan misschien ook zeggen, of het waar is, dat hij zich aan Barrel vergrepen heeft ? vroeg nu Jane Durham, terwijl zij haar tranen droogde.

Even aarzelde Raffles.

Maar toen antwoordde hij met vaste stem :

— Hij werd verrast door zijn vroegeren patroon en deze deed hem een voorstel zoo

laaghartig, dat ieder ander man juist zoo zou hebben gehandeld als Deary, als hij ook maar een druppel bloed in de aderen had gehad. Ook ik zou den kerel hebben neergeslagen.

De beide vrouwen antwoordden niet.

Zij waren te zeer verbaasd, en zij begrepen volstrekt niet, hoe het mogelijk was, dat deze deftig gekleede vreemdeling dingen wist waarvan de politie zelve onkundig scheen te zijn.

— Ik heb het altijd wel geweten, dat Andrew niet tot een laagheid in staat was! riep Ellen met schitterende oogen uit.

— En laat ons nu eens over iets anders spreken, begon Raffles weder, aanstonds kunnen wij weder op de zaak van mijnheer Deary terug komen.

Hij scheen even ergens over na te denken, en vervolgde toen:

— Gij moet niet denken, dat ik onbescheiden wil zijn, maar ik zou het gaarne weten, om tegen die beide bandieten te kunnen optreden. Hebt gij een groot fortuin bij dit failliet verloren?

— Zoo goed als alles wat wij bezaten, antwoordde de oude dame op wanhopigen toon. Het was niet veel, maar het was ons gansche fortuin. Omstreeks twaalfhonderd pond sterling. Als mijn dochter gehuwd zou zijn dan zou dat kleine kapitaaltje, gevoegd bij het pensioen, juist voldoende zijn geweest, om mijzelf een rustigen ouden dag te verzekeren. Misschien weet gij, dat mijn echtgenoot met den rang van kapitein gesneuveld is, twee dagen voor het sluiten van den wapenstilstand.

Raffles knikte bevestigend.

Toen vroeg hij:

— Weet gij ook of er een lijstje bestaat van inleggers in de Nationale Volksbank?

— Ik geloof van wel, ik meen dat Peanut dat onder zijn berusting heeft, antwoordde de oude dame.

— Het geld van Andrew Deary is immers ook in den afgrond verdwenen? ging Raffles voort.

— Ja, ook hij heeft alles verloren, antwoordde Ellen.

— Nu dat feit alleen zou reeds voldoende zijn om te bewijzen, dat hij volstrekt niets met dit geheele frauduleuze bankroet te maken heeft.

— Gij gelooft dus ook niet, dat er iets van ons geld terecht komt, mijnheer? vroeg Jane Durham vol gespannen verwachting.

— Ten minste niet langs den geregelden weg! antwoordde Raffles hoofdschuddend. Ik voor mij ben echter overtuigd, dat die twee

schavuiten Barrel en Peanut, hun geld, dat wil zeggen dat van u en van de andere inleggers, wel ergens in veiligheid zullen hebben gebracht. Ik geef u echter nogmaals de verzekering, dat gij geen vrees behoeft te koesteren, dat uw geld voor goed verloren is. Daarvoor zal ik waken.

Raffles had Charles een wenk gegeven en de beide mannen waren opgestaan.

Toen vatte de groote onbekende de gerimpelde hand van de oude dame en sprak op vriendelijken toon:

— Gij moet zoo spoedig mogelijk trachten u in verbinding te stellen met Deary.

— Maar hoe zal dat mogelijk zijn, mijnheer? kwam Jane Durham. Wij weten volstrekt niet waar hij is. Wij hebben zelfs nog geen brief van hem ontvangen.

— Plaats een advertentie in de baden! stelde Raffles voor. De jonge man zal trouwens wel reeds gelezen hebben, dat Barrel slechts gewond is en ik voor mij geloof, dat hij verreweg het verstandigst zou doen, als hij zich bij de politie ging aanmelden, tracht hem daartoe over te halen, zoodra gij zijn verblijfplaats weet, want het is werkelijk de beste weg.

Juist op dit oogenblik werd er op de deur van het appartement geklopt, en toen Ellen ging kijken, lag er een brief op de mat, blijkbaar zooveen door het vernielde paneel geworpen.

Zoodra het jonge meisje het adres gelezen had gaf zij een schreeuw van vreugde, en kwam het vertrek weder binnensnellen, terwijl zij uitriep: Van Andrew, moeder! Hij heeft ons geschreven!

En zonder op de aanwezigheid van de beide vreemdelingen te letten, scheurde zij haastig den omslag open, en liet haar blikken over de regels vliegen.

Haar gelaat verwisselde, en werd van doodsbleek vlammend rood.

Raffles en Charles, die volkomen begrepen, wat de brief moest inhouden, hadden zich reeds naar de deur begeven, en stonden op het punt te vertrekken.

Toen pas scheen het jonge meisje hun aanwezigheid weder op te merken. Zij snelde naar Raffles toe, greep zijn hand, en zeide met trillende stem:

— Hoe ook uwe pogingen om ons te helpen mogen uitvallen, mijnheer, mijn moeder en ik zijn u innigen dank verplicht, gij hebt ons het leven gered dat thans weder waarde voor ons heeft! Gij hebt ons nieuwe hoop gegeven, toen wij aan den rand van den afgrond stonden!

Zeg ons toch uw naam en dien van uw vriend!

Maar Raffles schudde langzaam het hoofd en zeide op zwaarmoedigen toon:

— Neen, miss! Wij willen u gaarne helpen, maar wij moeten het incognito doen, later zult gij misschien de redenen wel begrijpen.

— Mag ik u het adres van Andrew mededeelen?

— Staat het in de brief? vroeg Raffles.

— Ja, mijnheer. Hij heeft zich naar Cardiff begeven naar een ouden jeugdvriend van hem, bij wien hij zich verscholen heeft.

— Dit briefje is zeker geschreven, voor hij de ochtendbladen heeft gelezen?

— Ja! Hij was toen in de vaste overtuiging, dat hij Barrel gedood had! Hij vraagt mij vergiffenis voor het leed dat hij mij heeft aangedaan, door aan zijn woede den vrijen loop te laten, en hij zegt dat hij mijner niet waardig is, en dat ik hem moet vergeten, ook omdat hij het geweest is, die mijn lieve moeder heeft aangeraden, haar geld bij de Nationale Volksbank te beleggen.

— Ik ben zeker niet ver, miss, als ik uiting geef aan de meening, dat gij u weinig zult storen aan zijn verzoek, om u als vrij te beschouwen? vroeg Raffles glimlachend.

— Nooit zal ik hem verlaten! riep het jonge meisje hartstochtelijk uit, nu eerst recht niet, nu hij zich in zulke vreeselijke omstandigheden bevindt! O, wat schaam ik mij nu diep, hoe veracht ik mijzelf, dat ik mij heb willen berooven van een leven dat hem toebehoorde!

Ellen had de handen voor het gelaat geslagen, en tranen lekten door haar vingers.

Een oogenblik bleef het stil in het vertrek.

Toen legde Raffles zijn hand zachtjes op den arm van het jonge meisje, en zeide:

— Gij moet thans sterk zijn, het hoofd omhoog, ik zal u zeggen wat ik doen wil. Ik ga naar Cardiff, en Andrew Deary persoonlijk opzoeken, om hem te bewegen, zich bij de

politie aan te geven. Neen, gij behoeft er niet van te schrikken, ik geef u de stellige verzekering, dat men hem slechts een verhoor zal afnemen, en hem dan aanstonds weder zal loslaten. Vertrouwt gij mij?

Ellen wierp een blik op het ernstige, fraai besneden gelaat van den man die voor haar stond, en zeide eenvoudig:

— Ja, mijnheer, ik vertrouw u!

— Geef mij dan een klein briefje mee, een paar woorden slechts voor Deary, opdat hij zal weten, dat ik uw vriend ben!

Zonder te antwoorden nam Ellen voor een klein schrijfbureau plaats, trok een velletje schrijfpapier uit een standaard, en wierp er snel eenige woorden op.

Zij onderteekende het briefje, deed het in een enveloppe, welke zij echter niet sloot, en overhandigde haar aan den grooten onbekende.

Raffles stak de enveloppe in zijn binnenzak, reikte de vrouwen achtereenvolgens de hand, en zeide toen, na Charles nogmaals een wenk te hebben gegeven:

— Op den schoorsteenmantel, onder de rechter vaas!

Voor de beide dames naar de beteekenis van deze woorden hadden kunnen vragen, waren de twee vreemde redders in den nood eensklaps verdwenen.

Toen het jonge meisje naar den schoorsteen snelde en de vaas oplichtte, lag daar op het marmer een enveloppe, waarop met potlood een paar woorden geschreven waren: „Ik verzoek u, het inliggende als voorschot op het u toekomende te beschouwen.”

En toen het jonge meisje de enveloppe opende, bleken er vijf biljetten, ieder van tien pond sterling, in te zetten...

Raffles en Charles echter, hadden het huis reeds lang verlaten en hun auto opgezocht, welke zij met opzet in een zijstraat hadden laten wachten.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK VI.

EEN ZWENDELONDERNEMING.

Er waren een paar dagen verlopen na de aanslag.

Tot niet geringe verbazing van het Londen-sche publiek had Andrew Deary zich uit eigen beweging bij de politie aangemeld, en deze verbazing steeg nog aanmerkelijk, toen de jonge man, na een kort verhoor, voorwaardelijk op vrije voeten werd gesteld.

De pers kwam ditmaal van het geval weinig te weten, daar de politie-autoriteiten zeer gesloten waren en slechts verkozen mede te deelen, dat er geen termen aanwezig waren om de beschuldiging van poging tot moord, gepaard gaande met inbraak, te handhaven. De zware hoofdwonde was, zooals naderhand bleek, het gevolg geweest van een val, en men zou dus hoogstens Deary kunnen aanklagen wegens ernstige mishandeling — en dat was geen misdrijf, waarvoor men hem voorarrest kon opleggen.

Daaromtrent liet de Engelsche wet geen twijfel.

Wat de politie echter niet mededeelde, dat was, dat zij een tamelijk breedvoerig schrijven had ontvangen van een man, wien zij in normale omstandigheden tot haar natuurlijken vijand moest rekenen, van John Raffles, die in dezen brief tot in bijzonderheden zijn nachtelijk bezoek aan de Nationale Volksbank had beschreven.

Er viel niet aan de waarheid van zijn verklaringen te twijfelen, want er waren in Londen maar weinig inbrekers, die in staat waren, zoo snel en zoo volkomen geruischloos en zoo keurig netjes een paneel uit een deur te zagen, of een slot te forceeren.

Wat de firma Barrel and Peanut betreft, het faillissement was juist dien dag uitgesproken, en volgens de Engelsche Faillissementwet zouden zij dus geen zaken meer mogen doen geen handel meer drijven, tenzij zij al hunne verplichtingen jegens de inleggers konden voldoen, en daar zag het nu niet bepaald naar uit.

De financieele kronieken in de groote dag-bladen meldden, dat Barrel en Peanut één

procent hadden aangeboden. En daar er hoegenaamd geen activa waren, moesten de beklagenswaardige inleggers daar wel genoeg mee nemen.

Het was een faillissement als zooveel andere. Tenminste naar den schijn, en de beide schurken hadden hun maatregelen zoo goed getroffen, dat het zelfs voor den scherpzinnigsten jurist onmogelijk was, hen op een falsificatie te betrappen, die volgens de wet strafbaar was — en zoo liepen de beide bankiers vrij rond, al is het waar, dat zij zich voorzichtigheidshalve een weinig op den achtergrond hielden, in afwachting van den tijd, dat zij weder opnieuw konden opduiken.

Want wel is waar mochten zij niet openlijk handel meer drijven, maar niemand zou hun kunnen beletten het gestolen geld rendabel te maken, door een strooman in den arm te nemen!

Het prachtige firmaschild was intusschen van den voorgevel van het bankgebouw verdwenen, maar Barrel woonde daar nog altijd en was ook blijkbaar niet van plan om te gaan verhuizen. Dat zou trouwens op dit oogenblik niet wel mogelijk zijn, want hij moest nog altijd zijn kamer houden, ofschoon de wonde zeer goed en vlug genas en de geneesheer hem verlof had gegeven eenige uren per dag op te zitten.

Het spreekt van zelf, dat Barrel in hooge mate verbitterd was over de vrijlating van Andrew Deary, en niet naliet, aan de weinige vrienden, die hem bezochten, verontwaardigd te kennen te geven, dat er blijkbaar geen recht meer in de wereld te krijgen was, en dat Engeland op het einde liep, als men zulke misdadigers, die een ander van het leven trachtten te berooven in eigen huis, maar vrijelijk liet rondloopen, tot groot gevaar voor de gemeenschap.

Het was juist op het oogenblik, dat Barrel niet zonder moeite uit zijn bed was gekropen, en zich met de hulp van Hudson, in een grooten leunstoel vóór zijn schrijfbureau had laten zakken, toen Stund, de huisknecht, binnentrad

en zijn meester een kaartje overhandigde, en toen in wachtende houding bleef staan.

Barrel wierp een blik op het kaartje, en las half luid :

Elias Strooper, „In agenturen.”

— Strooper ? herhaalde hij brommend, nooit van gehoord ? Wat wil die man ? Heb je niet gezegd dat ik ziek ben, Stund ? Heb je niet gezegd, dat ik half vermoord ben door dien jongen schurk, die tussehen haakjes nog wel nader van mij hooren zal.

— Ik heb hem gezegd, mijnheer, dat gij ernstig ongesteld waart, maar hij drong er toch op aan, dat ik u zijn kaartje zou brengen, want hij zeide, dat hij een zeer winstgevende zaak met u bespreken moest.

Bij deze woorden spitste Barrel de ooren.

Het woord „Winstgevend” had een zoeten klank, en zelfs op zijn sterfbed zou hij nog over zaken willen spreken.

Het geld was zijn afgod, en daarvoor zou hij zelfs zijn ziel willen verkoopen.

Zijn oogen waren begonnen te glinsteren, en de hand waarin hij het kaartje hield, trilde even.

Toen zeide hij, schijnbaar ongeduldig :

— Nu, laat dien man maar even hier, maar zeg hem dat ik nog zwak ben, en dat hij het niet te lang moet maken.

Stund verliet het vertrek, en Barrel maakte zich gereed, zijn batterijen op te stellen.

Hij was een slim zakenman, en er waren maar weinig personen die hem appelen voor citroenen konden verkoopen, zooals hij steeds met trots verkondigd had aan iedereen die het wilde hooren.

Hij kende dien Strooper volstrekt niet, hij had zelfs nooit over hem hooren spreken, maar uit gewoonte beschouwde hij hem reeds bij voorbaat als een vijand, dien men met list moet overwinnen, want in het zakenleven waren immers alle menschen vijanden van elkander die elkander den loef trachten af te steken door allerlei geoorloofde of niet geoorloofde middelen.

Barrel zette zich dus schrap om zoo te zeggen en wachtte zijn onbekenden bezoeker af.

Een oogenblik later liet Stund Elias Strooper binnen.

Met een enkelen oogopslag had Barrel gezien, dat hij een specimen voor zich had van een zaakwaarnemer met een zeer ruim geweten, iemand dien de Franschen zoo karakteristiek een Brasseur d'affaires noemen.

Hij had een sluw, geslepen gezicht, waarin

de neus een weinig scheef stond, halfdichtgeknepen oogen, die bijna wegekropen onder borstelige wenkbrauwen, die er als een luifel bovenuit staken.

Het voorhoofd was laag en gerimpeld, de mond vertoonde een gemeenen trek, de handen waren geel en slecht onderhouden en de tint was vaal en ongezond.

Misschien om zich een meer betrouwbaar uiterlijk te geven, was Elias Strooper geheel in het zwart gestoken, en droeg hagelwit linnengoed en een hoogen hoed, ofschoon het nog vroeg op den dag was.

In de rechterhand hield hij een ebbenhouten wandelstok met een ivoren knop gekneld, een ouderwetsch voorwerp, dat eveneens bestemd scheen te zijn, den drager een air van degelijkheid en trouwhartigheid te geven.

De bezoeker bleef een oogenblik op den drempel staan, nadat de knecht hem had binnengelaten en keek Barrel met bijna dichtgeknepen oogen aandachtig aan, als om met een enkelen blik den aard en het karakter te doorgvorschen van den man met wien hij aanstonds te doen zou krijgen.

Heel veel moois was er op dat oogenblik niet aan Barrel te zien, want hij was groezelig bleek, en zijn hoofd was verbonden, waarbij er meer op het practische dan wel op het fraaie uiterlijk was gelet.

Ook Barrel keek zijn bezoeker strak aan, en zoo bleven de twee mannen elkander eenige seconden opnemen, totdat er een flauwe glimlach om hun lippen kwam.

Blijkbaar hadden zij elkander in dien korten tijd reeds afdoende getaxeerd.

Toen kwam Elias Strooper langzaam nader, en nam plaats op een stoel, dicht bij de schrijftafel, en zonder dat hij daartoe was uitgenoodigd.

Hij had de beide handen over den ivoren knop van zijn wandelstok gevouwen, leunde er met zijn stoppelige kin op en scheen te wachten tot de andere hem naar het doel van zijn bezoek zou vragen.

— Mijnheer Strooper ? begon Barrel met sleepende stem.

— Die ben ik, mijnheer.

— Ik moet bekennen, dat ik uw naam nog nooit gehoord had, en ik meende toch tamelijk goed op de hoogte te zijn van alles wat er hier in Londen omgaat.

— Ik ben pas enkele weken in Londen, mijnheer Barrel, ik heb in Hull zaken gedaan, antwoordde de bezoeker, maar als gij mij niet kent, ik ken u des te beter.

Dit nu was geen aangename mededeeling voor den heer Barrel, die er volstrekt niet op gesteld was, dat de menschen hem zoo goed kenden.

Hij moest tot zijn spijt erkennen, dat de bezoeker het eerste schot had gelost, en dat het raak was geweest ook.

Maar hij zou nu op zijn beurt losbranden.

Hij plooidde zijn gelaat tot een zoetsappigen glimlach en hernam :

— Als gij mij zoo goed kent, mijn waarde heer, waarom komt ge dan eigenlijk zaken met mij doen, gij zult toch wel kranten lezen en daarin gezien hebben, dat mijn zaak helaas door een ongelukkigen samenloop van omstandigheden haar betalingen heeft moeten staken. Er vallen toch geen zaken te doen met een failliet.

Elias Stoooper keek den bankier met een zonderlingen glimlach aan, haalde de schouders op, en zeide :

— Och, dat hangt heelemaal af van den aard van het faillissement.

Barrel beet zich op de lippen, en trommelde even zenuwachtig met de knokkels van zijn vette rechterhand op het tafelblad.

De man aan den anderen kant van de tafel had opnieuw zijn batterij afgevuurd en de projectielen hadden doel getroffen.

Dit was zeker — die mijnheer Stoooper was een man van zeer veel doorzicht.

Barrel begreep dat hij op zijn hoede zou moeten zijn.

Hij zuchtte eens, en hernam toen, onverschillig, alsof hij de laatste opmerking in het geheel niet had geuoord :

— Laat in ieder geval maar eens hooren, welke zaken gij met mij dacht te doen. Al beschik ik helaas niet meer over contanten, misschien weet ik wel anderen, die ze mij kunnen verschaffen, terzake dus.

Stoooper vertoonde weder denzelfden eigenaardigen glimlach en begon :

— Ik zal u niet lang ophouden, ik ben een man van daden en gebruik weinig woorden en laat ik u bij voorbaat zeggen, dat ik er zeker geen vreemden in zou hebben gehaald, in mijn kleine onderneming bedoel ik, als ik zelf over de noodige fondsen had beschikt.

Barrel haalde verlicht adem.

Dat was ten minste èèn lichtpunt.

De man, die daar tegenover hem zat had geen geld.

En geld was een machtig wapen.

Hij zeide dus arrogant :

— Dat is werkelijk ongelukkig voor u, want

zonder geld richt men tegenwoordig niet veel uit.

Stoooper haalde de schouders op en hernam :

— Dat ben ik niet met u eens. Bekwaamheid, doorzicht en connectie, zijn dikwijls meer waard dan contanten. En nu terzake, zooals gij zelf verzocht hebt.

Stoooper leunde achterover in zijn stoel, sloeg zijn eene been over zijn andere, keek den ander nogmaals met zijn halfdichte oogjes aan, en begon :

— Ik kwam u een zaak in schepen voorstellen, mijnheer Barrel.

De bankier had zich half opgericht, en herhaalde nu verwonderd :

— In schepen ? Maar daar heb ik nooit iets mee te maken gehad.

Ik ben geen cargadoor, geen reeder, en ook geen makelaar in schepen.

— Ik weet wel, dat gij dat alles niet zijt, mijnheer Barrel, hernam de bezoeker kalm maar gij zijt iets anders, wat voor mij van veel meer waarde is, en hij liet zijn stem dalen, terwijl hij kalmpjes vervolgde :

— Gij zijt iemand, die het met zijn geweten op een accoordje weet te gooien !

Barrel bevond zich opnieuw in een moeilijk parket.

Zou hij den verontwaardigde moeten spelen en dezen onbeschaamden kerel door zijn bediende aan de deur laten zetten, of zou hij eerst eens moeten afwachten, waarop de meening van zijn bezoeker berustte.

Hij besloot een middenweg te kiezen, en riep op verontwaardigden toon :

— Weet gij wel, tot wien gij spreekt, mijnheer ?

— Ja, dat weet ik heel precies ! antwoordde Stoooper rustig. Daarom juist kom ik bij u, en ga ik niet naar een ander !

Eenige oogenblikken was het zeer stil na deze woorden.

Barrel begon in te zien, dat hij iemand tegenover zich had die hem kon staan !

Iemand, die meer van zijn praktijken afwist dan hem wel lief was !

Hij keek den bezoeker eens schuw en tevens onderzoekend aan, en vervolgde daarop :

— Wij moesten liever niet over elkanders persoonlijke waarde spreken ! Dat heeft in zaken geen nut !

— Dikwijls wel, hernam Stoooper laconiek. Als gij het echter wenscht, zullen wij er niet op doorgaan !

— Ja, dat wensch ik ! gaf Barrel te kennen,

scherper dan hij wel gewild had. En vertel mij nu maar eens, wat gij mij komt voorstellen in zake schepen!

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer Barrel! Ik kom u het voorstel aan de hand doen, een zestal schepen te koopen, en daarmede een scheepvaartlijn voor de kleine kustvaart te beginnen.

Barrel keek zijn bezoeker aan, alsof hij aan diens verstand twijfelde, en barstte toen uit:

— Een scheepvaartlijn? Zijt gij niet goed wijs? Komt gij daarmede bij mij? Daarmede zijn immers millioenen en nogmaals millioenen gemoeid! Waar moet ik dat geld vandaan halen?

Stooper haalde rustig de schouders op en sprak:

— Gij laat mij niet uitspreken! Die zes schepen zullen u bij elkaar niet meer kosten dan omstreeks honderdduizend pond sterling!

— Maar dan zijn het notendoppen! riep Barrel ongeduldig. Wat wilt gij, dat wij daarmede beginnen?

— Neen, het zijn flinke groote schepen van gemiddeld zes duizend ton!

— Zes duizend ton? herhaalde Barrel langzaam, hij kwam een weinig overeind zitten en keek den bezoeker doorborend aan, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen.

— Zooals ik zeg!

— En die zouden niet meer kosten dan ongeveer 18.000 pond sterling per schip?

— Zooals ik zeg!

— Maar, dan zijn het zeer oude schepen! kwam Barrel.

— Zeer oud. Niet veel meer dan wrakken! Nu was het doodstil in het vertrek.

Barrel had een schichtig blik in de richting van de deur geworpen als vreesde hij, dat iemand daarachter verborgen stond.

Toen boog hij zich ver naar zijn bezoeker voorover en fluisterde op heeschen toon:

— Wrakken? Wat — wat wilt gij daarmede zeggen?

— Niets anders, dan dat de schepen zeker bij den tweeden of derden overtocht naar den kelder zouden gaan, of tenminste op de kust gezet zouden moeten worden! kwam Stooper, zonder zijn blikken van den man tegenover zich af te wenden.

— En, wat doet men alzoo met wrakken, mijn waarde heer Stooper? ging Barrel op schorren toon voort.

— Wel, die verzekert men bijvoorbeeld zeer hoog, laat ons zeggen: voor tienmaal de waarde! De schepen zien er zoo op het

oog nog goed uit, en met een weinig handigheid....

— Wat bedoelt gij daarmede?

— Nu, men vindt allicht een vertrouwd man, die bereid is, als tusschenpersoon, als agent op te treden, en de schepen bij een groote maatschappij onder te brengen....

Weer werd er geruimen tijd niet gesproken.

Barrel zat met het hoofd voorover gebogen en scheen diep na te denken.

Toen klonk opnieuw zijn heesch geluid:

— En, honderdduizend pond, zegt gij?

— Op zijn hoogst!

— Waar liggen die schepen nu?

— Op de reede van Hull.

— Wie is de eigenaar?

— Ik ken zijn naam wel, maar gij zult het mij ten goede houden, dat ik u dien naam pas op het laatste oogenblik noem! Ik ken u een weinig — en ik weet, dat men met u zekere voorzorgsmaatregelen neemt!

Barrel vertrok zijn gelaat tot een zuurzoeten glimlach en zeide:

— Gij beoordeelt mij verkeerd, mijnheer Stooper, maar ik zal niet verder aandringen. Gij zult mij dien naam echter toch moeten mededeelen, anders vallen er geen zaken te doen!

— Dat begrijp ik, mijnheer Barrel! Ik wil u eerlijk zeggen, dat ik mij nog wel eenige keeren bedacht zou hebben, alvorens mij tot u te wenden, als ik zelf de beschikking had gehad over voldoende kapitaal!

— Maar hoe wist gij dan.... ik meende — waarom denkt gij, dat ik er wél over beschik? vroeg Barrel, terwijl hij Stooper een loerenden blik toewierp.

— O, zoo iets ruikt men, als goed zakenman! gaf Stooper ten antwoord. Ik ben bekend met sommige zaken, welke gij gedaan hebt — en met enkele speculaties, en ik weet, of begriip, dat die u toch geen windeieren gelegd zullen hebben!

— Maar mijn faillissement?

— Een grap, mijn waarde heer! Een gedurfde grap! antwoordde de zaakwaarnemer kalm.

Hij maakte een beweging, als om op te staan en vervolgde:

— Maar intusschen — als ik het bij het verkeerde eind mocht hebben, dan blijft mij natuurlijk niets anders over, dan mij tot anderen te wenden — die wel over de noodige contanten beschikken!

Barrel had den arm van zijn bezoeker gegrepen en trok hem weder in zijn stoel.

— Niet zoo haastig, mijn waarde heer Stoooper! zeide hij vleierend. Wie zegt u, dat ik geheel zonder kapitaal ben? Zeker, dat faillissement heeft mij een zwaren klap gegeven, maar gelukkig heb ik nog eigen fortuin — en.... misschien.... als de zaak, waarover gij mij bent komen spreken, werkelijk goed is....

— Zoo goed als een zaak, welke gij nog ooit gedaan hebt, mijnheer Barrel — uw faillissement er bij inbegrepen! Wij zeggen dus, dat gij toeslaat?

— In beginsel, mijn waarde heer Stoooper, in beginsel! riep Barrel uit. Gij moet mij nog eerst een en ander mededeelen, waaraan ik houvast heb!

— Tot uw dienst!

— Kunnen wij samen niet eens naar Hull gaan, zoodat ik de schepen in oogenschouw kan nemen, en mij overtuigen, dat zij werkelijk zoo — en zoo lang gebruikt zijn, als gij zegt?

— Daar heb ik niets op tegen, mijnheer Barrel! antwoordde de zaakwaarnemer. Morgen desnoods ben ik tot uw dienst! Gij zult zien, dat de schepen werkelijk wrakken zijn en niets meer!

— Maar — dan zal toch geen enkele maatschappij ze willen verzekeren! zei Barrel.

— Gij zijt natuurlijk niet op de hoogte van zekere zaken in de schepenverzekering, merkte Stoooper op. Anders zoudt gij wel weten, dat vele maatschappijen schepen verzekeren, zonder ze zelfs een enkele maal te hebben gezien, en alleen afgaan op de verklaring van één hunner agenten — en die agenten zijn niet allen even eerlijk ziet gij. Zij hebben ook de hoogte van de verzekeringsom te bepalen — en als men met eenige duizenden ponden sterling werkt....

— Zooveel? riep Barrel verschrikt uit.

Weer stond Stoooper op.

Verontwaardigd riep hij uit:

— Denkt gij soms, dat men u het geld in den schoot komt werpen, zonder dat gij er eenige moeite voor behoeft te doen? Adieu, mijnheer Barrel! Ik zal zoo vrij zijn, mij tot iemand anders te wenden, die meer begrip heeft van zaken doen! Gij moogt dan als bankier eenige verdiensten hebben — en vooral als failliet.... als makelaar in schepen zijt gij geen knip voor den neus waard, neem het mij niet kwalijk, dat ik het zeg!

De bezoeker maakte reeds weder een beweging naar de deur, maar opnieuw greep Barrel hem bij een pand van zijn jas en riep op klagenden toon:

— Wat zijt gij toch een driftig man, mijn-

heer Stoooper! Blijf toch zitten en laten wij eens rustig afpraten! Ik ben in die zaken niet zoo doorkneed als gij, bedenk dat! Ik wil niets liever dan uw raad volgen!

— Dat zou ik u tenminste in overweging willen geven, hernam Stoooper, die als met tegenzin weder had plaats genomen.

— Wij zeiden dus, dat de agent goed gestopt moet worden! hernam Barrel op gedempten toon. Op hoeveel taxeert gij de zuivere winst — als er eens een dier schepen mocht verongelukken?

— Op zijn minst vijf-en-dertig duizend pond sterling per schip.

Ondanks zijn hoofdwonde was Barrel bijna uit zijn stoel opgesprongen, zoozeer had het noemen van dit hooge cijfer hem getroffen.

Zijn oogen glinsterden van hebzucht en er kwamen kleine druppels op zijn voorhoofd parelen, welke hij dadelijk met zijn zakdoek wegveegde.

— Vijf-en-dertig duizend pond! stamelde hij. Het is.... een zeer groot bedrag.

— Niet waar? vroeg Stoooper, die geen oog van den ander had afgewend.

— En wanneer zouden wij naar Hull kunnen gaan?

— Zoodra gij daartoe in de gelegenheid zijt, mijnheer Barrel. Hoe eerder hoe liever, want anders mochten anderen ons eens vóór zijn. Het zal er geheel en al van afhangen, wanneer gij uw huis weder moogt verlaten.

— Maar ik gevoel mij reeds bijna geheel hersteld! riep Barrel uit. Die wonde aan het hoofd heeft zooveel niet te beteekenen. Ik zal nog heden aan den dokter vragen, of hij mij verlof wil geven, morgen weder uit te gaan.

— Dat zal hij niet doen! kwam Stoooper hoofdschuddend. Daartoe zijt gij nog te zwak. Maar over een paar dagen zal het ongetwijfeld wel beter gaan.

— Stellig! En, mijn waarde heer Stoooper, mijn beste heer Stoooper, gij spreekt toch met niemand anders over deze zaak, niet waar? drong Barrel aan, terwijl hij zijn bezoeker angstig aankeek.

— Daar kunt gij van verzekerd zijn — ten minste als uw herstel niet al te lang op zich laat wachten! antwoordde Stoooper.

Hij stond op en schoof zijn stoel achteruit. Toen zeide hij achteloos:

— Apropos, mijnheer Barrel, weet gij, dat men uwen kassier, mijnheer Deary weder op vrije voeten heeft gesteld?

Barrel vertrok zijn leelijk gelaat tot een grijns en antwoordde:

— Ik weet het! Men moet tegenwoordig maar op de justitie vertrouwen. Zij moet wel stevig geblinddoekt zijn, die justitie. Die mijnheer Deary is nog niet van mij af, laat hij dat niet denken. Maar eerst wil ik deze zaak tot een goed einde brengen. Daarna zullen wij wel eens zien, wie aan de winnende hand zit.

— Dan zal ik zoo vrij zijn, iederen dag naar uwen welstand te komen vragen, mijnheer Barrel! sprak Stoooper. Ik hoop voor ons beiden, dat gij spoedig in staat zult zijn, mij naar Hull te vergezellen. Daartoe geef ik u een volle week, als gij dan nog niet genezen zijt, zal ik wel genoodzaakt zijn, mij tot iemand anders te wenden, die even veel geld en even weinig scrupules heeft als gij.

Barrel scheen deze laatste woorden niet eens op te merken, en riep uit:

— Doe dat vooral niet, voor gij mij geraadpleegd hebt, mijn waarde heer Stoooper. Ik verzeker u, dat ik over enkele dagen geheel

genezen zal zijn, en dan kunnen wij de zaak verder afhandelen.

— Nu, ik hoop het voor u! zeide Stoooper.

De zaakwaarnemer knikte den gewonde even toe, en even later had hij het vertrek verlaten.

Barrel keek een oogenblik naar de gesloten deur en wreef zich toen de vette, witte handen.

— Wat een zaakje! Wat een zaakje! mompelde hij zacht voor zich heen. Vijf-en-dertig duizend pond zuivere winst per schip, wat een zaakje.

Maar Stoooper stond op de stoep van het bankgebouw, wierp nog eens een blik naar de ramen en bromde tusschen de tanden:

— Ik heb altijd wel gedacht, dat je een groote schurk was, mijnheer Barrel, maar dat je je zou leenen tot moord op groote schaal, neen, dat wist ik nog niet.

Stoooper en John Raffles waren een en dezelfde persoon.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VII.

DE REIS NAAR HULL.

Er waren een paar dagen verlopen sedert dit gesprek had plaats gehad in de kamer van Barrel.

De gewaande Stooper was iederen dag naar zijn gezondheidstoestand komen informeren, en het scheen wel, of het vooruitzicht op een ongehoorde winst wonderen verrichtte, want reeds vijf dagen later stond de geneesheer den patiënt toe, zijn huis te verlaten, en desverlangd op reis te gaan.

Stooper werd dan ook met groote vreugde ontvangen op den morgen van dien vijfden dag.

— Als gij wilt, mijn waarde heer Stooper, kunnen wij mijnen wege reeds vandaag naar Hull gaan, ten einde de zaak met die schepen in orde te maken, riep Barrel uit, zoodra Raffles was binnengetreden.

— Dat verheugt mij, mijnheer Barrel! gaf Raffles te kennen. Er zijn vanmiddag nog vier treinen.

— Laten wij dan den eerste maar nemen! riep Barrel uit.

— Zooals gij wilt! hernam Raffles die ternauwernood zijn walging van den ellendigen schurk die tegenover hem stond, kon onderdrukken en verbergen.

— De eigenaar wacht ons daar zeker?

— Zooals gij zegt!

— Wilt gij mij zijn naam nu nog niet noemen, drong Barrel aan.

— Er is geen reden meer, dien te verzwijgen, gaf de gewaande zaakwaarnemer ten antwoord. Hij heet Dunlop. En daar gij toch de man zijt, die het geld levert, zoo kunt gij hem wel even seinen dat wij hedenmiddag komen, en dat hij voor ons thuis moet blijven.

— Uitstekend! riep Barrel uit. Geef mij zijn adres maar even!

— Hill street 29. Daar is zijn kantoor.

Barrel had het adres genoteerd, en vroeg nu:

— Is die Dunlop makelaar in schepen?

— Neen. Hij is tot nu toe reeder geweest, maar hij wil zich uit de zaken terug trekken, en tracht zijn schepen voor afbraak te verkoopen, en dat vond ik zonde! Gij toch zeker

ook, niet waar?

— Natuurlijk is dat zonde! antwoordde Barrel, terwijl hij in een onaangenaam klinkend gelach uitbarstte. Zoolang de schepen nog drijven kunnen, moet men er uit halen wat er uit te halen valt! Des te erger voor de verzekeringsmaatschappij!

— Goed opgemerkt, mijnheer Barrel! riep Raffles uit, terwijl hij den schurk zoogenaamd uit aardigheid een klap op den schouder gaf, die hem bijna deed dubbel knakken.

Barrel wreef met een pijnlijken trek op zijn pafferig gelaat zijn schouder en zeide met een zuurzoet lachje:

— Gij beschikt over groote lichaamskracht, mijn beste mijnheer Stooper! En laten wij nu eens afspreken waar wij elkander zullen treffen!

— Wat dunkt u, als wij eens aan het Charing Cross Station bijeen kwamen? stelde Raffles voor.

— Uitstekend! Welke trein?

— Veertien uur tien. Het is nog geen tien uur en gij hebt dus nog allen tijd om Dunlop van onze komst op de hoogte te brengen!

— Weet hij — eh — weet die Dunlop, welke onze voornemens met die schepen zijn, vroeg Barrel, terwijl hij zijn bezoeker met zijn gluiperige oogen onderzoekend aankeek.

— Natuurlijk weet hij het niet! antwoordde Raffles. En hij heeft er ook niets mede te maken! En als hij het wel wist, dan zou hij zeker den prijs voor de wrakken vervierdubbelen op zijn minst!

— Zoo, nu, dat is prachtig! zeide Barrel, terwijl hij zich in de handen wreef.

— Gij hebt niet met een sukkel te doen! gaf Raffles droogjes te kennen. En nu moet ik u verlaten, want ik heb nog eenige toebeidselen voor de reis te maken!

Hij wendde zich naar de deur maar keerde terug en zeide op luchtigen toon:

— Ik zou, als ik u was, maar contanten bij mij steken, want Dunlop is een man, die weet wat er in de wereld te koop is! Hij heeft natuurlijk van uw faillissement gehoord, en hij zal boter bij de visch willen zien!

Barrel krabde zich achter de ooren en

scheen te weifelen.

Toen vroeg hij :

— Maar zou hij niet met de helft tevreden zijn, voorloopig ? Dat is immers het gebruik ! De helft contant, de andere helft over drie maanden !

Raffles wist zelf maar al te goed, dat aldus het gebruik was, en hij mocht in geen geval den argwaan van den koper wekken.

Daarom antwoordde hij schouderophalend :

— Zooals gij wilt ! Maar met minder dan de helft in contanten zal Dunlop geen genoegen nemen, als ik hem goed ken !

En met deze woorden verliet Raffles het vertrek.

Barrel haastte zich een telegram aan den eigenaar der oude schepen te zenden, waarin hij zijn komst en die van zijn vriend Stooper aankondigde.

Hij vond het wel wat onaangenaam, dat Stooper blijkbaar zijn naam aan Dunlop genoemd had, want hij was liever achter de schermen gebleven, maar dat lag er nu eenmaal toe, en blijkbaar wilde Stooper, een slimme vos, een slag om den arm houden.

Nadat hij het telegram verzonden had, maakte hij alles voor de reis in gereedheid.

Een uur voor het vertrek van den trein, die hem en Stooper naar Hull zou brengen, stapte hij in een auto, die hem binnen een half uur voor het Charing Cross Station afzette.

Hij moest nog een half uur wachten, alvorens Stooper verscheen en in dat kwartier had de schurk zich zeer ongerust gemaakt, want als alle schobbejakken van zijn soort, vertrouwde hij niemand.

Hij slaakte dan ook een zucht van verlichting, toen hij de gestalte van zijn nieuwen „zakenvriend” onder de groote peristyle van het stationsgebouw zag naderen.

Hij ging snel op den gewaanden zaakwaarnemer toe en zeide :

— Ik ben blij, dat gij er zijt ! Wij mogen ons wel haasten, over tien minuten gaat onze trein !

— Ik houd er niet van, zoo lang van te voren aan een station te zijn ! merkte Raffles kalmpjes op. Er is nog tijd in overvloed ! Hebt gij reeds plaats genomen ?

— Neen, want ik wist niet, welke klasse gij zoudt willen reizen !

— Welke klasse reist gij gewoonlijk ? vroeg Raffles.

— Steeds eerste ! riep Barrel uit.

— Dan reizen wij eerste ! hernam de ander

rustig. Geef mij maar geld dan zal ik twee plaatsen nemen ! Het spreekt van zelf, dat gij alle-kosten draagt ! En in de coupé zullen wij als wij alleen zitten, eens over de voorwaarden der transactie spreken, mijn waarde heer !

Barrel haalde zijn beurs te voorschijn en gaf Raffles eenige goudstukken.

Deze ging naar het loket en kocht twee reisbiljetten naar de bekende havenstad.

De twee mannen troffen het goed, want zij vonden nog juist een geheel ledige coupé en een seconde later vertrok de trein.

Het gesprek, dat nu volgde, werd van beide zijden met de grootste sluwheid gevoerd, maar Barrel moest spoedig tot de slotsom komen, dat hij te doen had met een tegenstander, die zijn man stond !

En alleen kon hij toch niets doen, want dan zou Stooper immers een oogje in het zeil houden, en alle schepenverzekeringsmaatschappijen bijtijds waarschuwen !

Neen, hij moest zijn voorwaarden wel aangaan, ook al was hij de man, die het kapitaal leverde !

Zoo moest hij er dan wel in berusten, dat Stooper een zeer groot bedrag aan commissie-loon vroeg, te betalen aanstonds nadat de transactie haar beslag zou hebben gekregen, dat wil zeggen na den aankoop van de schepen en de betaling van de helft van den koopprijs.

Stooper zou er dan voor zorgen, dat de schepen verzekerd werden.

Hij had reeds een agent op het oog, aan wien hij hem te Hull zou voorstellen, nadat de zaak met Dunlop haar beslag zou hebben gekregen.

Wat de stichting van de stoomvaartlijn betrof, dat was natuurlijk slechts een bloote formaliteit !

Men zou snel een maatschappij stichten, waarvan de drie mannen de eenige aandeelhouders zouden zijn, zoodat er niets uitlekte van hun plannen.

Men zou natuurlijk voor den schijn goederen in consignatie nemen, maar de eerste reis van de rotte schepen zou waarschijnlijk ook wel de laatste zijn !

Barrel kwam dus in een rooskleurige stemming te Hull aan, en zelfs het troosteloze uiterlijk van deze sombere havenstad kon daarin geen verandering brengen.

Hij was zoo ongeduldig, dat hij dadelijk naar het kantoor van Dunlop wilde, teneinde de zaak te regelen.

De gewaande zaakwaarnemer riep een auto aan, en gaf den chauffeur het adres op.

Na een kwartier rijdens stond de auto stil voor een oud huis, op welks muur een koperen schild was bevestigd met den naam „Josef Dunlop, reederij.”

Raffles en Barrel stapten uit, en de eerste gaf zijn kaartje aan een soort portier, die er een vluchtigen blik op wierp en toen zeide :

— Ik geloof, dat mijnheer Dunlop u reeds verwacht ! Wilt gij zoo goed zijn, mij te volgen ?

De man ging den beiden bezoekers voor, een smalle trap op, een donkere gang door, tot hij stil stond voor een eikenhouten deur en bescheiden aanklopte.

— Binnen ! riep een stem aan den anderen kant van de deur.

De portier verdween even en verscheen toen weder om te zeggen :

— Mijnheer Dunlop wacht u !

De twee bezoekers traden binnen en bevonden zich nu in een vrij groot, goed maar ouderwetsch gemeubeld kantoor, waar zich op dit oogenblik slechts een enkel persoon bevond, ofschoon het blijkbaar was ingericht voor een personeel van minstens vijf man.

Die eenige persoon was gezeten achter een groote, ouderwetsche schrijftafel, die bij een der ramen stond.

Mijnheer Josef Dunlop was een klein mannetje met een tamelijk groot hoofd, dat omgeven was door een krans van vuile grijze haren, die in krullen neerhingen op den vettigen kraag van zijn zwart lusteren jasje.

Hij droeg een grooten stalen bril, die door ouderdom bijna zwart was geworden, en er zullen wel weinig makelaars in schepen bestaan hebben, die konden bogen op het bezit van zulke zwarte nagels als de man die daar achter de tafel zat, en die nu met moeite opstond, om zijn bezoekers te verwelkomen.

Daarbij bleek ook dat hij mank was, en zeer moeilijk liep.

Hij had een groot aantal papieren voor zich liggen, benevens een register, waarin hij zoeven blijkbaar had zitten lezen.

Raffles stelde de heeren aan elkander voor, en zeide toen, met een veelbeteekenenden glimlach :

— Wij moesten maar geen plichtplegingen maken, en aanstonds over zaken beginnen, want mijnheer Barrel zal natuurlijk de schepen gaarne eens willen bezichtigen.

— Ik zou zelfs willen voorstellen om dat eerst te doen, zeide Barrel, die niet over een nacht ijs ging en geen kat in den zak verkoos te koopen.

— Daar heeft mijnheer Barrel volkomen gelijk

in ! zeide Dunlop met een schraal stemmetje ik wist ook niet anders, mijn waarde Stoooper, of gij zoudt mijnheer de schepen reeds hebben getoond. Ik zou niets liever willen dan u vergezellen, maar mijnheer Barrel ziet wel, dat ik zeer slecht ter been ben.

— Welnu, dan gaan wij te zamen ! riep Barrel uit, terwijl hij zich tot den gewaanden zaak-waarnemer wendde.

Tot uw dienst, mijn waarde heer Barrel, zeide Raffles, wij zijn hier nauwelijks een kwartier loopens van de haven en het is in een ommezientje gedaan.

Hij nam Barrel onder den arm, en voerde hem naar een der muren, waar een groot papier achter glas was opgehangen, waarop tal van foto's waren geplakt, die alle schepen voorstelden.

Raffles wees er achtereenvolgens zes van aan, en zeide toen : Daar hebt gij onzen koop, mijn waarde heer Barrel, dat zijn de zes schepen, „Anphitrión”, de „Driadea”, de „Neptune”, de „Niwe”, de „Bow” en de „Trident”, en laten wij nu maar spoedig heengaan, dan zijn wij over een uurtje weder terug om de zaak te beklinken.

De twee bezoekers namen afscheid, en begaven zich naar de haven.

Daar scheen Raffles even naar een jol te zoeken, en eindelijk wenkte hij een der jollemanen en stapte met Barrel in.

Hij wees den jolleman naar de reede, waar zes schepen dicht naast elkander gemeerd lagen en de man knikte en zette zich aan de riemen.

Barrel tuurde strak naar de zes schepen, en hij had al spoedig gezien, zelfs van buiten, dat zij zeker niet veel beter waren dan wrakken ternauwernood geschikt voor afbraak.

— Roei er eens om heen, man, zoo wendde hij zich tot den ouden man, die aan de riemen zat.

Deze scheen hem echter niet te verstaan, en Raffles herhaalde de vraag op luiden toon.

Nu wees de jolleman op mond en ooren, en ongeduldig riep Barrel uit :

— De man is doofstom ! Nu kan ik hem ook niets vragen over de schepen. Zoo'n man kan allicht bijzonderheden mededeelen.

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide op zachten toon :

— Dat betwijfel ik, want Dunlop is er de man niet naar, om zijn geheimen te laten uitlekken.

Hij beduidde nu den jolleman met gebaren, dat hij om de schepen moest heen roeien, en dit geschiedde dan ook.

De namen van de vaartuigen stonden alle nog op den voorstevan en Barrel kon zich overtuigen, dat ze volkomen identiek waren met de vaartuigen op de foto's.

Op het dek van enkele schepen liepen een paar mannen heen en weer.

— Wat zijn dat voor lieden? vroeg Barrel nieuwsgierig.

— Bewakers, die door Dunlop zijn aangesteld, en moeten zorgen dat er niets van boord gestolen wordt, antwoordde Raffles, maar laten wij nu weer terugkeeren, want het is op het water verre van aangenaam.

Inderdaad stond er een zeer felle wind, en de beide mannen waren blij, toen zij goed en wel aan den wal stonden.

Zij begaven zich dadelijk weder naar het kantoor van Dunlop en nu kwam het gewichtigste gedeelte van de overdracht.

Dunlop toonde zijn eigendomsbewijzen en andere papieren, die zijn bezitrecht onomstootelijk vaststelden, en na eenig loven en bieden betaalde Barrel een som van honderd tien duizend pond sterling voor de zes schepen, terwijl hij den gewaanden Stoooper bovendien een commissieloon van een twintigste deel van die som uitbetaalde.

De transactie had ongeveer een uur geduurd.

Toen alles geregeld was, stond Barrel op en riep:

— Nu maar meteen naar den verzekeringsagent, dan kan de geheele zaak vandaag nog beklonken worden, ik moet echter natuurlijk vannacht hier blijven, om morgen met u onze zoogenaamde stoomvaart-maatschappij op te richten.

Maar Raffles, die op zijn horloge gezien had, toonde zijn geestdrift een weinig met de opmerking:

— Met uw goedvinden, zullen wij eerst eens wat gaan eten, ik heb van het zaken doen honger gekregen!

Aldus werd gedaan, en omstreeks acht uur in den avond begaven de twee mannen zich naar den verzekeringsagent, Slumps geheeten, die dicht bij de haven woonde.

Stoooper bleek dezen man goed getaxeerd te hebben, want de agent, een levendige, drukpratende jonge man met vuurrood haar en een parmantig kneveltje, eischte juist de som, welke hij genoemd had, teneinde zijn verfoeilijke bemiddeling te verlenen, die hem met een slag een burgermansfortuin in handen speelde.

Toen alles gedaan was, zeide Barrel met een zuurzoet lachje:

— Nu heb ik niet heel veel meer in mijn zak,

dan voldoende is om hier omstreeks een week in een hotel te leven. Gelukkig, dat ik te Londen nog een klein spaarpotje heb!

— Dat is inderdaad een groot geluk, mijnheer Barrel, zeide Stoooper, maar Barrel zag den glimlach niet, die bij deze woorden om zijn lippen speelde.

De laatste trein naar Londen was reeds vertrokken, toen Stoooper en Barrel hun hotel bereikten, en de eerste begaf zich dadelijk naar zijn kamer, voorgevende, dat hij hoofdpijn had.

Maar een kwartier later raasde er een groote renauto in duizelingwekkende vaart over den straatweg naar de hoofdstad en achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur, terwijl „Stoooper” en Charles Brand in den wagen zaten en opgewekt met elkander spraken....

Toen Barrel den volgenden morgen ontwaakte, was zijn eerste vraag naar Stoooper.

Hij schrok niet weinig, toen de kellner hem verrast mededeelde, dat mijnheer Stoooper dien nacht niet in het hotel gelogeed had.

Door een vreeselijke onrust aangegrepen, kleedde Barrel zich vliegensvlug aan en liet zich naar de haven rijden, zonder zich zelfs den tijd te gunnen, te ontbijten.

Hij ijelde op een der jollemannen toe en schreeuwde:

— Roei mij aanstonds naar een van die zes schepen daarginds!

— Mijnheer is zeker slooper? vroeg de jolleman gekscherend.

— Dat raakt je niet, kerel! Roei op! snauwde Barrel hem toe.

De man greep de riemen en binnen een kwartier lag de jol op nauwelijks twee vademmen van het dichtstbij liggend schip.

Er lag een lichter langs zij, en aan boord van het schip scheen groote drukte te heerschen.

Een kraan op het lichterschip heesch groote blokken hout en ijzer van het vaartuig aan boord.

Er klonk een oorverdoovend geraas van hamers en beitels die op ijzer en hout sloegen.

Barrel werd grasgroen, wreef zich over het voorhoofd en stotterde:

— Wat moet dat beteekenen? Wat voeren die kerels op mijn schip uit?

— Is dat uw schip, mijnheer? vroeg de jolleman verbaasd. Dat is wat nieuws voor mij. Ik heb altijd gedacht, dat die zes wrakken door de regeering gekocht waren, om te worden gesloopt! Zooals u ziet, zijn ze er juist mee begonnen!

— Gesloopt? herhaalde Barrel op heeschen

toon — de regeering ? en — van wie zou de regeering die schepen dan wel gekocht hebben ?

— Wel, van mijnheer Dunlop !

— Maar voor den duivel, ik zelf heb die schepen gisteren van mijnheer Dunlop gekocht ! schreeuwde Barrel, bijna stikkend van woede en vrees.

— Gisteren, mijnheer ? herhaalde de jolleman langzaam, neem mij niet kwalijk, maar nu geloof ik dat mijnheer mij voor het lapje houdt !

— Waarom, kerel ? Waarom ? brulde Barrel, terwijl zijn oogen hem bijna uit zijn hoofd puilden.

— Omdat ze mijnheer Dunlop de vorige week begraven hebben !

Barrel zakte ineen op een der roeibanken, nauwelijks hoorbaar kwam het over zijn lippen : Roe terug !

Zoodra de boot weder had aangelegd sprong Barrel aan wal, en vroeg bevend van opwinding aan een politieagent den weg naar het hoofdbureau.

En daar ontving hij de bevestiging van wat de jolleman hem had medegedeeld.

De makelaar in schepen Dunlop was inderdaad reeds een week geleden gestorven, en zijn naam-bord bevond zich eenvoudig nog aan het huis, omdat men zijn zoon uit Indië verwachtte, die de zaken op denzelfden voet zou voortzetten, daarom was ook het kantoor in denzelfden toestand gelaten.

Wat de zes schepen betreft, die waren reeds een maand geleden door de regeering aangekocht en te Hull had iedereen uit de plaatselijke bladen op een dag na geweten wanneer er met de slooping een aanvang zou worden genomen.

Wankelend verliet Barrel het bureau van

politie, want hij begreep nu den geheelen toelag.

Hij reisde met den eersten den besten trein naar Londen terug maar daar wachtte hem nog de ergste verrassing.

Hij vond het huis, waarin hij het gestolen geld in een brandkast in veiligheid had gebracht en dat hij opzettelijk voor dit doel had gehuurd, door politieagenten bewaakt.

Er was dienzelfden nacht ingebroken, en de brandkast was opengesneden als een sardineblikje.

Het eenige wat men er in had laten liggen, was een briefje aan „Den WelEd. Heer Henry Barrel” gericht.

Barrel scheurde het met bevende handen open, en las het volgende :

Mijnheer Barrel !

Als gij dit briefje leest zult gij ook wel reeds tot de ontdekking zijn gekomen dat het met die schepen niet zoo geloopt is als gij U hadt voorgesteld en dat Dunlop en Slumps een en dezelfde persoon waren ! Wat Stooper aangaat, die is identiek met den onderteekeenaar van dit briefje en met den man die uwe brandkast gelicht heeft !

Gij zijt een ellendige schurk, en gij hebt uw verdiende loon. Gij kunt het nu wel aan mij overlaten er voor te zorgen dat de inleggers van de Nationale Volksbank meer dan een half procent van hun spaarpenningen terug krijgen.

Verder heb ik nog een goeden raad voor u :

Laat u nooit in met zaken waarvan gij geen verstand hebt !

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat:

LIEFDE EN HAAT.

VERSCHENEN:

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken.... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Stangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885